

eBook

ৰোমীয়াৰ ২ নং পত্ৰ

Assamese Bible Class

Pr. Valson Samuel

more details

*Pastor. Benny
Thodupuzha
MOB: 9447 82 83 83*

*Pastor. Rajan Victor
Trivandrum
MOB: 9495 333 978*

Editing & Publishing

Amen TV Network
Trivandrum, Kerala
Mob : 999 59 75 980 - 755 99 75 980
www.amentvnetwork.com
Youtube : [amentvnetwork](https://www.youtube.com/amentvnetwork)

বিশ্বাসৰ দ্বাৰা দোষমুক্তিৰ বিষয়টো ৰোমীয়া পুস্তকত আৰু আন কিছুমান অংশৰ পৰা বিবেচনা কৰিব পাৰি। ৰোমীয়া পত্ৰৰ ৩ অধ্যায়ৰ ২৩ পদ। কিয়নো একো প্ৰভেদ নাই; কাৰণ সকলোৱে পাপ কৰিলে আৰু ঈশ্বৰৰ মহিমাৰ পৰা বঞ্চিত হৈছে (Roman 3:23) আৰু আমি পঢ়াৰ দৰে, তাৰ পিছত তেওঁৰ অনুগ্ৰহৰ দ্বাৰা, ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহৰ দ্বাৰা চৌবিশতম পদ। কিন্তু খ্ৰীষ্টত যি মুক্তি আছে, তাৰ দ্বাৰাই মুক্তভাৱে ধাৰ্মিক বুলি গণ্য কৰা হয়। এইবোৰ বাক্যটোৰ ভিতৰত সংক্ষিপ্তভাৱে উল্লেখ কৰিব লাগিব যিবোৰ আপুনি ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰে। অৰ্থাৎ তেওঁৰ অনুগ্ৰহৰ দ্বাৰা, কিন্তু খ্ৰীষ্ট যীচুত যি মুক্তি, তাৰ দ্বাৰাই ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহত বিনামূল্যে ধাৰ্মিক বুলি গণিত হয়। (Roman 3:24) আমি সকলোৱে প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাই মুক্তিৰ কথা জানো। তেওঁ পৃথিৱীত আবিৰ্ভাৱ হৈছিল আৰু আমাক জীৱনৰ এটা পথ দেখুৱাইছিল য'ত তেওঁ আমাৰ পাপৰ বাবে ক্ৰুচত পাপৰ বলি হৈ পৰে। পঁচিশ পদ আমি তলৰ পদবোৰ পঢ়াৰ দৰে, যিসকলে বিশ্বাস কৰে, অৰ্থাৎ খ্ৰীষ্ট যীচুত মুক্তি পায়, ঈশ্বৰে তেওঁৰ ধৈৰ্য্য-গুণত, পূৰ্বে কৰা নানা পাপৰ দণ্ড নিদিয়াকৈ থকাৰ কাৰণে, নিজ ধাৰ্মিকতা দেখুৱাবলৈ আৰু যিহতে যীচুত বিশ্বাস কৰা জনক ধাৰ্মিক বুলি গণিত কৰিব পাৰে। (Roman 3:25) তেওঁ পিতৃৰ আগত আমাৰ পাপৰ প্ৰায়শ্চিত্তৰ বাবে কালভাৰীৰ ক্ৰুচত নিজৰ তেজ বোৱাই দিলে। প্ৰায়শ্চিত্ত হৈছে ইংৰাজীত Propitiation অৰ্থাৎ পাপৰ খৰচৰ দৰেই একেটা শব্দ। কাৰণ এইজনে মুক্তিপণ হিচাপে বলিদান দিব লাগিব। সেই মুক্তিপণৰ সময়ত আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টক কালভাৰীত বলিদান দিয়া হয়। প্ৰভু যীচু পিতৃৰ আগত আমাৰ পাপৰ মুক্তিপণ হৈছে সেই মহান মুক্তি, বা সেই মুক্তি, পাপৰ ক্ষমা, প্ৰভু যীচুৰ তেজৰ দ্বাৰা পাপৰ ক্ষমা, সেই মহান ঐশ্বৰিক প্ৰতিজ্ঞাৰ পূৰ্ণতা যে সেই অনুগ্ৰহৰ দ্বাৰা আমি কৰিব লাগে ঈশ্বৰৰ তেজৰ দ্বাৰাই বিশ্বাস কৰক। আৰু তাৰ পিছত, আমি তলত পঢ়াৰ দৰে, ঈশ্বৰে তেওঁৰ ধৈৰ্য্য-গুণত, পূৰ্বে কৰা নানা পাপৰ দণ্ড নিদিয়াকৈ থকাৰ কাৰণে, নিজ ধাৰ্মিকতা দেখুৱাবলৈ আৰু যিহতে যীচুত বিশ্বাস কৰা জনক ধাৰ্মিক বুলি গণিত কৰিব পাৰে। (Roman 3:25) যিজনে নিজৰ অতীতৰ পাপৰ শাস্তি নোপোৱাকৈ বিশ্বাস কৰে তাক ক্ষমা কৰা হয় অৰ্থাৎ সেই পাপৰ পৰা অতীতৰ পাপৰ পৰা একেটা বাক্যই অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ যাতে তেওঁ সেই বিচাৰত নপৰে। কিয়নো আমি এতিয়ালৈকে কৰা পাপবোৰ বিশ্বাসৰ ধাৰ্মিকতাৰ দ্বাৰা গ্ৰহণ কৰা হয়। আৰু তাৰ পিছত ২৬ পদত, আৰু তাক কৰিও, তেওঁ যেন ধাৰ্মিক হৈ থাকে, এই আশয়েৰে, এই বৰ্তমান কালত নিজ ধাৰ্মিকতা দেখুৱাবৰ কাৰণে, যীচু খ্ৰীষ্টৰ তেজত হোৱা বিশ্বাস দ্বাৰাই যি প্ৰায়শ্চিত্ত, সেই প্ৰায়শ্চিত্তস্বৰূপে তেওঁক প্ৰকাশ কৰিলে। (Roman 3:26)

তেতিয়া কোনো মানুহৰ কৰ্মৰ বাবে নহয়। এটা হৈছে ঈশ্বৰৰ অনুগ্রহ। দ্বিতীয় খ্ৰীষ্ট যীচুত মুক্তি। সেই মুক্তিয়ে আমাৰ বাবে কালভাৰীৰ যোগেদি সম্ভৱ কৰি তুলিছিল। তিনি, বিনামূলীয়াকৈ যুক্তিসংগত। আমাৰ কোনো কামৰ বাবেই এনে নহয়। আৰু তাৰ পিছত বিশ্বাস, অৰ্থাৎ মুক্তি, তেজেৰে প্ৰায়শ্চিত্ত। যিসকলে ইয়াক বিশ্বাস কৰে তেওঁলোকেও নিজৰ তেজৰ বাবে "তেজ", "প্ৰায়শ্চিত্ত" শব্দবোৰ লিখিব লাগিব। কাৰণ ঈশ্বৰে, তেওঁৰ ধৈৰ্য্যত, অতীতৰ পাপৰ শাস্তি নিদিয়ো। তেতিয়া ঈশ্বৰৰ অনুগ্রহৰ দ্বাৰাই খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাই মুক্তি মুক্ত হয় তেতিয়া ঈশ্বৰৰ অনুগ্রহৰ দ্বাৰা খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাই মুক্তি অতীতৰ পাপৰ পৰা মুক্ত হয়। ৰোমীয়া ১০ অধ্যায়, ৬ৰ পৰা ৮ পদলৈকে পঢ়িলে কিন্তু বিশ্বাসমূলক ধাৰ্মিকতাই এইদৰে কয়, "তুমি নিজ হৃদয়ত নক'বা যে, স্বৰ্গলৈ কোন উঠিব? (অৰ্থাৎ খ্ৰীষ্টক নমাই আনিবলৈ;) বা, অগাধ ঠাইলৈ কোন নামিব? (অৰ্থাৎ মৃতবিলাকৰ মাজৰ পৰা খ্ৰীষ্টক তুলি আনিবলৈ;) কিন্তু কি কয়? সেই বাক্য তোমাৰ ওচৰত, তোমাৰ মুখত আৰু তোমাৰ চিত্ততে আছে; সেয়ে আমি ঘোষণা কৰা বিশ্বাসৰ বাক্য। (Roman 10:6-8) তেতিয়া বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই ধাৰ্মিকতা লাভ কৰাৰ আগতে প্ৰথমে ঈশ্বৰৰ বাক্য শুনিব লাগিব। যিটো বাক্যৰ ওপৰত ই ভিত্তি কৰি গঢ় লৈ উঠিছে, যীচুৱে শিষ্যসকলক অনুতাপ আৰু ক্ষমাৰ প্ৰচাৰ কৰিবলৈ আজ্ঞা দিছিল। যেতিয়া সেই বাক্য প্ৰচাৰ কৰা হয়, তেতিয়া সেই বাক্য হৈছে ঈশ্বৰৰ পবিত্ৰ আত্মা যি তেওঁৰ হৃদয়ত বাস কৰে। তাৰ পৰাই আহে অপৰাধবোধ। পাপৰ প্ৰতি সচেতনতা আৰু ধাৰ্মিকতাৰ প্ৰতি সচেতনতা এই সকলোবোৰ পবিত্ৰ আত্মাৰ কৰ্ম। আৰু তেওঁ আহি, পাপৰ বিষয়ে, ধাৰ্মিকতাৰ বিষয়ে আৰু সোধ-বিচাৰৰ বিষয়ে, জগতক দোষৰ প্ৰমাণ দিব। (John 16:8) আৰু তাৰ পিছত কিন্তু কি কয়? সেই বাক্য তোমাৰ ওচৰত, তোমাৰ মুখত আৰু তোমাৰ চিত্ততে আছে; সেয়ে আমি ঘোষণা কৰা বিশ্বাসৰ বাক্য। (Roman 10:8) ৰোমীয়া ১০ অধ্যায় ইয়াৰ নৱম পদটো হ'ল যে কিয়নো তুমি যদি নিজ মুখেৰে যীচুক প্ৰভু বুলি স্বীকাৰ কৰা, আৰু ঈশ্বৰে যে তেওঁক মৃতবিলাকৰ মাজৰ পৰা তুলিলে, ইয়াক যদি হৃদয়েৰে বিশ্বাস কৰা, তেন্তে পৰিত্ৰাণ পাব। (Roman 10:9) ঈশ্বৰে আমাক আমাৰ অতীতৰ পাপৰ বাবে শাস্তি দিয়া নাছিল। আমাক ক্ষমা কৰক আৰু সেইটোৱেই হৈছে পৰিত্ৰাণৰ দিশত প্ৰথম পদক্ষেপ। ৰোমীয়া ১০ অধ্যায় ইয়াৰ ১০ পদ। কাৰণ ধাৰ্মিকতাৰ নিমিত্তে হৃদয়েৰে বিশ্বাস কৰা হয়; আৰু পৰিত্ৰাণৰ নিমিত্তে মুখেৰে স্বীকাৰ কৰা হয়। (Roman 10:10) স্বীকাৰোক্তি বাপ্তিস্মৰ ঠাইত পাপ স্বীকাৰ কৰা আৰু যীচুক ত্ৰাণকৰ্তা আৰু প্ৰভু হিচাপে গ্ৰহণ কৰাৰ পৰিঘটনা বাপ্তিস্মৰ আগতে ঘটে। মথিৰ শুভবাৰ্তাৰ ৩ অধ্যায়ৰ ৬ পদটো পঢ়ি থাকোঁতে

নিজৰ নিজৰ পাপবোৰ স্বীকাৰ কৰি, তেওঁৰ দ্বাৰাই যৰ্দন নদীত বাপ্তাইজক হল। (Mathew 3:6) ইয়াত তেওঁলোকে মন পালটন কৰি বাপ্তিস্মৰ বিষয়ে লিখি যোহনৰ ওচৰলৈ গৈ নিজৰ পাপ স্বীকাৰ কৰিলে আৰু তেওঁৰ দ্বাৰা যৰ্দনত বাপ্তিস্ম পালে। তাৰ পিছত সেই বাপ্তিস্মত আমি আমাৰ পাপ স্বীকাৰ কৰোঁ আৰু মুখেৰে স্বীকাৰ কৰোঁ যে যীচু প্ৰভু। সত্যটো হ'ল আমি মন পালটন কৰি বাপ্তিস্ম লোৱাৰ বাবে আমাৰ অতীতৰ পাপবোৰ পুনৰাবৃত্তি নহয়। নতুন নিয়মৰ বাপ্তিস্মত আমি প্ৰথমে আমাৰ পাপ স্বীকাৰ কৰোঁ আৰু তাৰ পিছত আমাৰ মুখেৰে যীচুক ত্ৰাণকৰ্তা আৰু প্ৰভু হিচাপে গ্ৰহণ কৰোঁ। আমি যীচু খ্ৰীষ্টৰ লগত যোগদান কৰিবলৈ বাপ্তিস্ম লৈছো।

নতুন নিয়মৰ বাপ্তিস্মত তাতে পিতৰে তেওঁবিলাকক কলে, তোমালোকৰ পাপ-মোচনৰ অৰ্থে মন পালটোৱা, আৰু যীচু খ্ৰীষ্টৰ নামেৰে প্ৰতিজন বাপ্তাইজিত হোৱা; তেহে তোমালোকে পবিত্ৰ আত্মা দান পাব। "(Acts 2:38) তেতিয়া সেই নামত বাপ্তিস্ম লোৱাটোৱেই হৈছে যীচু খ্ৰীষ্টত যোগদান কৰা। তাৰ আগতে অনুতাপ কৰা, তাৰ আগতে অনুতাপ কৰাটোৱেই হৈছে পাপ স্বীকাৰ কৰাৰ আৰম্ভণি। যেতিয়া ঈশ্বৰৰ এজন দাসে প্ৰচাৰ কৰে, তেতিয়া ঈশ্বৰৰ বাক্যই এই বাৰ্তা এজনৰ হৃদয়লৈ লৈ যায়। এইটোৱেই হৈছে খ্ৰীষ্ট যীচুত মুক্তিৰ বাৰ্তা। কোৱা বাহুল্য। মাত্ৰ বাক্যটো এৰি দিয়ক। ঈশ্বৰৰ আত্মাইহে এই বাক্য দিয়ে যিসকলে মুক্ত হ'বলগীয়া লোকসকলক দিয়ে। অৰ্থাৎ, হৃদয়েৰে বিশ্বাস কৰা যে কিয়নো তুমি যদি নিজ মুখেৰে যীচুক প্ৰভু বুলি স্বীকাৰ কৰা, আৰু ঈশ্বৰে যে তেওঁক মৃত্যুবিলাকৰ মাজৰ পৰা তুলিলে, ইয়াক যদি হৃদয়েৰে বিশ্বাস কৰা, তেন্তে পৰিত্ৰাণ পাব। (Roman 10:9) দ্বিতীয় অংশটো হৈছে যীচু মৃত্যুৰ পৰা পুনৰুত্থিত হোৱা বুলি সম্পূৰ্ণ হৃদয়েৰে বিশ্বাস কৰা। চৌবিশ আৰু পচিশ পদ ৰোমীয়া চতুৰ্থ অধ্যায়ত পঢ়িব পাৰি। আৰু আমাৰ নিজৰ অপৰাধৰ কাৰণে বধ কৰা হ'ল। তাৰ পিছত যেতিয়া যীচুৱে পাপ বলিদান কৰিবলৈ ক্ৰুচত মৃত্যুবৰণ কৰিছিল, তেতিয়া আমাৰ পাপৰ বাবেই আছিল। কাৰণ আমি যিসকলে তেওঁক বিশ্বাস কৰে, যিসকলে আমাৰ প্ৰভু যীচুক মৃত্যুৰ পৰা পুনৰুত্থান কৰিলে, যোনে আমাৰ দ্বাৰাই ধাৰ্মিক হ'বলৈ পুনৰুত্থিত হৈছে, তেওঁলোকৰো এটা জবাবদিহিতা আছে। তাৰ পিছত তাত ই আমাক মৃত্যুৰ বিষয়ে দেখুৱাইছে। লগতে উচ্চতাও। এইটো দুয়োটাৰে বাবে অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ। মৃত্যুৰ দ্বাৰাই তেওঁ আমাৰ অপৰাধৰ বাবে নিজৰ মৃত্যু সমৰ্পণ কৰে, কিন্তু প্ৰভু যীচু, যি আমাৰ দোষমুক্ত হোৱাৰ বাবে পুনৰুত্থিত হৈছিল। তেতিয়া এই দুটা অংশত বিশ্বাস কৰিব লাগিব। প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্ট মোৰ পাপৰ প্ৰায়শ্চিত্ত বলিদান, আৰু তেওঁ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ পুনৰুত্থানত মোৰ বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই মোক ধাৰ্মিকতা প্ৰদান কৰে। তেতিয়া ইয়াক বিশ্বাসলৈ ৰূপান্তৰিত কৰা উচিত।

ইয়াত মৃত্যু আৰু পুনৰুত্থান দুয়োটা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ। স্নানগাৰত বাপ্তিস্ম লোৱাৰ ক্ষেত্ৰতো একেই কথা। ৰোমীয়া পত্ৰৰ ৬ অধ্যায় আৰু ইয়াৰ ৩ পদ নতুবা, আমি যিমান লোক খ্ৰীষ্ট যীচুৰ উদ্দেশে বাপ্তাইজিত হ'লোঁ, সকলোৱে যে তেওঁৰ মৃত্যুৰ উদ্দেশেহে বাপ্তাইজিত হ'লোঁ, ইয়াক তোমালোকে নাজানা নে কি? (Roman 6:3) এইটোৱেই যীচু খ্ৰীষ্টৰ নাম। আমি যেতিয়া সেই নামেৰে বাপ্তিস্ম লৈছিলো, তেতিয়া নতুবা, আমি যিমান লোক খ্ৰীষ্ট যীচুৰ উদ্দেশে বাপ্তাইজিত হ'লোঁ, সকলোৱে যে তেওঁৰ মৃত্যুৰ উদ্দেশেহে বাপ্তাইজিত হ'লোঁ, ইয়াক তোমালোকে নাজানা নে কি? (Roman 6:3) তেতিয়া প্ৰভু যীচু আমাৰ পাপৰ বাবে ক্ৰুচত দিয়া হৈছিল। তাত আমি বাপ্তিস্ম লওঁ যাতে আমি ইয়াত ভাগ লওঁ। তেতিয়া আমি বিশ্বাসত বাপ্তিস্ম লওঁ। কিন্তু বিশ্বাসৰ প্ৰতি এনে দায়বদ্ধতাৰ পিছত যীচুৰ মৃত্যু বিশ্বাসৰ জীৱনৰ জৰিয়তে আমাৰ জীৱনত থাকিব লাগিব। আৰু যিবিলাক খ্ৰীষ্ট যীচুৰ, তেওঁবিলাকে মোহ আৰু অভিলাষে সৈতে মাংসক ক্ৰুচত দিলে। (Galatians 5:24) তেতিয়া জগতখন আমাৰ মাজত সেই বিশ্বাসৰ জীৱনত অৰ্থাৎ আধ্যাত্মিক জীৱনত, আত্মা আৰু বাক্যৰ আঞ্জাকাৰী জীৱনত ক্ৰুচত দিয়া হয়। শৰীৰ আমাৰ মাজত ক্ৰুচত দিয়া হৈছে, অৰ্থাৎ মই নিজৰ ইচ্ছামতে দৌৰিবলৈ ক্ৰুচত দিয়া হৈছে। যিকোনো সহযোগীৰ বাবে, যিকোনো কাৰ্য্যকৰ্মৰ প্ৰচাৰৰ বাবে হব লাগিব। কাৰণ বিশ্বাস আমি আমাৰ জীৱনলৈ জীৱনৰ সেই স্তৰলৈ আনিব লাগিব। তেতিয়া আপুনি নাজানেনে যে তেওঁ নিজৰ মৃত্যুত বাপ্তিস্ম লৈছিল? গতিকে আমি বাপ্তিস্মত তেওঁৰ লগত সমাধিস্থ কৰা হ'লোঁ, আৰু তেওঁৰ মৃত্যুৰ অংশীদাৰ হ'লোঁ। এতেকে পিতৃৰ মহিমাৰ দ্বাৰাই যেনেকৈ খ্ৰীষ্টক মৃতবিলাকৰ মাজৰ পৰা তোলা হল, তেনেকৈ আমিও যেন জীৱনৰ নতুনতাত চলোঁ, এই কাৰণে বাপ্তিস্মৰ দ্বাৰাই তেৱেঁ সৈতে মৃত্যুৰ উদ্দেশে মৈদামত থোৱা হ'লোঁ। (Roman 6:4) তেতিয়া আমি সেই বাপ্তিস্মৰ বাৰ্তাও লাভ কৰিলোঁহেঁতেন। কেৱল পৰামৰ্শ দিয়াটোৱেই যথেষ্ট নহয়, আমি বুজিব লাগিব যে, যেতিয়া আমি বাপ্তিস্ম লওঁ, যীচু, আমাৰ পাপৰ বাবে পাপৰ বলিদান, প্ৰভুৰ লগত সমাধিস্থ কৰা হয়। জীৱনৰ নৱীকৰণত চলিবলৈ এজন নতুন ব্যক্তি বাপ্তিস্ম লৈ ওলাই আহে। তেতিয়া সেই এটা সত্য আমি জানিব লাগিব। যাৰ ভিত্তিত চৌবিশ আৰু পঁচিশটা পদৰ চতুৰ্থ অধ্যায়ত পঢ়া হৈছে, কিন্তু আমাৰ বাবেও যিসকলৰ বাবে বিশ্বাসক ধাৰ্মিকতা হিচাপে গণ্য কৰা হ'ব, অৰ্থাৎ আমাৰ প্ৰভু যীচুক মৃতবিলাকৰ মাজৰ পৰা তোলা জনাত বিশ্বাস কৰা যি আমি, আমালৈকো গণিত হব। সেই যীচু আমাৰ অপৰাধৰ কাৰণে সমৰ্পিত হল; আৰু আমাৰ ধাৰ্মিকতাৰ অৰ্থে তেওঁক তোলা হল। (Roman 4:24-25)

তেতিয়া বাপ্তিস্ম গুৰুত্বপূৰ্ণ। যেতিয়া আমি দশম অধ্যায়লৈ উভতি আহোঁ আমি বিশ্বাসৰ এই বাক্যটো হৃদয়ৰ পৰা মুখলৈ লৈ যাওঁ, তেওঁলোকে মুখেৰে স্বীকাৰ কৰে যে যীচু প্ৰভু। খ্ৰীষ্ট মোত বাস কৰিব লাগিব, আৰু মোত নহয়। গতিকে কেৱল সেই জ্ঞানেই নহয় আমি জানো, বাপ্তিস্মেই অতীতৰ পাপৰ পৰা মুক্তি পোৱাৰ একমাত্ৰ উপায় নহয় তেতিয়া আমি যীচুক প্ৰভু হিচাপে গ্ৰহণ কৰিব লাগিব। এইদৰে পবিত্ৰ আত্মা প্ৰকৃততে গ্ৰহণ কৰাসকলক দিয়া হয়। আমাৰ জীৱনত যীচু কেনেকৈ প্ৰভু হয়? যীচু আমাৰ জীৱনত প্ৰভু হয় যেতিয়া পবিত্ৰ আত্মা আমাৰ ওপৰত আহে আৰু আমাৰ মাজত বাস কৰে আৰু সেই আত্মাৰ আজ্ঞা পালন কৰি বাক্য অনুসৰি জীয়াই থাকে।

আচলতে বাপ্তিস্মাত আমি ইয়াৰ বাবে নিজকে সমৰ্পিত কৰি আছো। প্ৰথম ক্ষেত্ৰত আমাৰ পাপৰ ক্ষমাৰ বাবে অৰ্থাৎ অতীতৰ পাপৰ ক্ষমাৰ বাবে দ্বিতীয়টো ক্ষেত্ৰ হৈছে আমাৰ পৰিত্ৰাণৰ ক্ষেত্ৰ। আমি মুখেৰে যীচুক প্ৰভু হিচাপে গ্ৰহণ কৰোঁ, এইটো বিশ্বাসৰ জীৱনৰ বাবে। তেতিয়া আমি কৰ্মবিহীন বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই ধাৰ্মিকতা লাভ কৰোঁ। সেই বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই যি ধাৰ্মিক হয়, তেওঁ নিশ্চয় বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই জীয়াই থাকিব। প্ৰভুৱে আমাক বিশ্বাসৰ দ্বাৰা জীয়াই থাকিবলৈ ধাৰ্মিকতা প্ৰদান কৰে। তেতিয়া আমাৰ দ্বাৰা কৰা সকলো পাপ ক্ষমা হয়। কিন্তু আমি যেতিয়া বিশ্বাসৰ দ্বাৰা ধাৰ্মিক হ'বলৈ নিজকে প্ৰতিশ্ৰুতিবদ্ধ কৰোঁ তেতিয়া যীচুক প্ৰভু হিচাপেও গ্ৰহণ কৰিব লাগিব। এফালে যীচু আমাৰ ত্ৰাণকৰ্তা, পাপৰ পৰা আমাৰ ত্ৰাণকৰ্তা। আনহাতে, যীচু আমাৰ জীৱনত প্ৰভু যাতে আমি জীৱনটোক সম্পূৰ্ণৰূপে জীয়াই থাকিব পাৰো। তাতে পিতৰে তেওঁবিলাকক কলে, তোমালোকৰ পাপ-মোচনৰ অৰ্থে মন পালটোৱা, আৰু যীচু খ্ৰীষ্টৰ নামেৰে প্ৰতিজন বাপ্তাইজিত হোৱা; তেহে তোমালোকে পবিত্ৰ আত্মা দান পাব। (Acts 2:38) তেতিয়া পবিত্ৰ আত্মা আমাক দিয়া হয়, যাতে সত্যৰ আত্মাই আমাৰ মাজত বাস কৰি দখল কৰে। গতিকে যেতিয়া আমি কওঁ যে যীচু প্ৰভু, তেতিয়া যীচু তেওঁৰ ভিতৰত প্ৰভু যি আত্মাৰ আধিপত্যৰ অধীনত আছে আৰু সেই অনুসৰি জীয়াই আছে। তেতিয়া যীচু হৈছে ঈশ্বৰ, যিয়ে আমাক বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই ধাৰ্মিক বুলি গণ্য কৰে। যীচু প্ৰভু, বিশ্বাস আৰু আত্মাৰ আধিপত্যৰ দ্বাৰা জীয়াই থকা জীৱন। মোৰ ধাৰ্মিক বিশ্বাসেৰে জীয়াই থাকিব, যদি দ্বিতীয় অংশ সম্পূৰ্ণ নহয় তেন্তে জীৱন অসম্পূৰ্ণ। সিহঁতৰ কি হব নাজানো। কিন্তু সেই জীৱনটো অসম্পূৰ্ণ। ঈশ্বৰে আমাক এইটো কৰিব বিচৰা নাই ঈশ্বৰে অসম্পূৰ্ণসকলৰ লগত যোগ দিবলৈ নহে। প্ৰভুৱে আমাক সম্পূৰ্ণ কৰিবলৈ উভতি আহে আৰু সেই সিদ্ধতাত আমাক মহিমামণ্ডিত কৰে। তেতিয়া আমাৰ সেই সজাগতা থকা উচিত। ঈশ্বৰে আমাক প্ৰয়োজনীয় সকলোখিনি দিছে গতিকে আমি বিশ্বাস কৰিব লাগিব।

প্ৰভুৱে আমাক পৰিপূৰ্ণ হ'বলৈ প্ৰয়োজনীয় সকলোখিনি দিছে। যেতিয়া আমি ইয়াক আমি যিদৰে জীয়াই থাকিব লাগে, তেতিয়া আমি ইয়াৰ বাস্তৱতাত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ সক্ষম হ'ম। কাৰণ ধাৰ্মিকতাৰ নিমিত্তে হৃদয়েৰে বিশ্বাস কৰা হয়; আৰু পৰিত্ৰাণৰ নিমিত্তে মুখেৰে স্বীকাৰ কৰা হয়। কিয়নো শাস্ত্ৰে কৈছে, "যি কোনোৱে তেওঁত বিশ্বাস কৰে, তেওঁ লাজত নপৰিব।" (Roman 10:10-11) তাৰ পিছত বিশ্বাসৰ দ্বাৰা পৰিত্ৰাণ, বিশ্বাসৰ দ্বাৰা জীৱন। ইয়াৰে কোনোটোৱেই আমাৰ কাম নহয়। বুজিব লাগে। দুয়োটা বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই হৈছে। যেতিয়া কোনোবাই বিশ্বাসেৰে জীয়াই থাকিব, তেতিয়া কাৰ কৰ্ম প্ৰকাশ পাব? ঈশ্বৰৰ কৰ্মবোৰ আমাৰ মাজত প্ৰকাশ পাবলৈ আৰম্ভ কৰিব। এই কথা কিমানজনে বুজি পাইছিল? এই কথা কিমানজনে বুজি পাইছিল? গতিকে বিশ্বাসৰ দ্বাৰা ধাৰ্মিক হোৱা আৰু বিশ্বাসৰ দ্বাৰা জীয়াই থকাটো আমাৰ কাম নহয়। যিসকলে যীচুত বিশ্বাস কৰে, তেওঁলোকৰ অতীতৰ পাপবোৰ প্ৰভুৱে ক্ষমা কৰে, যিসকলে বিশ্বাসৰ দ্বাৰা ধাৰ্মিক হয়। আৰু চোৱা, এও মোৰ প্ৰিয় পুত্ৰ, এওঁত মই পৰম সন্তুষ্ট, এই আকাশী-বাণী হল। (Mathew 3:17) স্বৰ্গত পৰা এটা বাণী আহিছে। কিন্তু যেতিয়া আমি যীচুক প্ৰভু হিচাপে গ্ৰহণ কৰোঁ, তেতিয়া ই বাস্তৱত পৰিণত হোৱা উচিত। আমাক আত্মা দিয়া হৈছে যাতে আমি আত্মাৰ আঞ্জা পালন কৰি জীয়াই থাকিব পাৰো। যেতিয়া আমি আত্মাৰ আঞ্জা পালন কৰি জীয়াই থাকিবলৈ আৰম্ভ কৰোঁ, তেতিয়া আত্মাই আমাৰ মাজত বাস কৰে আৰু ঈশ্বৰে স্থাপন কৰা কাৰ্যসমূহ আমাৰ জীৱনৰ যোগেদি প্ৰকাশ পায়। এইটো ঈশ্বৰৰ কাম। ই এক নিখুঁততাৰ জীৱন। কিন্তু তাত উপনীত হ'বলৈ আমি প্ৰতিদিনে এটা যাত্ৰা কৰিব লাগিব, এটা আধ্যাত্মিক যাত্ৰা কৰিব লাগিব। ই ষ্টেপ বাই ষ্টেপ এই স্তৰলৈ উঠিব লাগিব। যি সময়ত আমি আত্মাৰ সম্পূৰ্ণ আঞ্জাকাৰীতাৰ জীৱন যাপন কৰোঁ, যেনেকৈ যীচুৱে তেওঁৰ যোগেদি পৃথিৱীত পিতৃৰ কাম প্ৰকাশ কৰিছিল, তেনেকৈ পিতৃয়ে আমাৰ প্ৰত্যেকৰে মাজত তেওঁৰ ভাই-ভনী হিচাপে বাস কৰিব, আৰু ঈশ্বৰ ইচ্ছাৰ কাম আমাৰ জীৱন পৰা ওলাই আহিব আমাৰ মাজত থাকি। এই কথা কিমান মানুহে বিশ্বাস কৰিব পাৰে? এইটোৱেই হৈছে প্ৰকৃত খ্ৰীষ্টান জীৱন বা আধ্যাত্মিক জীৱন। যেতিয়া মই তোমালোকক এই সত্যটো কওঁ, তেতিয়া তোমালোকে তাক আত্মাত গ্ৰহণ কৰি তাৰ বাবে জীয়াই থাকিব লাগিব। ৰোমীয়া পত্ৰৰ ৩ অধ্যায়ৰ ২১ পদ পঢ়ক। কিন্তু এতিয়া, যিহৰ বিষয়ে বিধান আৰু ভাববাদীসকলে সাক্ষ্য দিলে, ঈশ্বৰৰ এনে ধাৰ্মিকতা বিনাবিধানে প্ৰকাশিত হৈছে; (Roman 3:21) যেতিয়া কোৱা হয় যে কোনো ব্যৱস্থা নাই, পুৰণি নিয়মত ব্যৱস্থাৰ বহুত ৰীতি-নীতি আছে। নিস্তাৰ-পৰ্ব আৰু খমিৰবিহীন পিঠাৰ উৎসৱত বহুতো উৎসৱ আৰু ৰীতি-নীতি আছিল।

তেতিয়া তেওঁলোকে উপবাস ৰাখে, তাত মাহ আৰু চুল্লত এনেকুৱা বহুত, কিন্তু আমাৰ বিশ্বাসৰ দ্বাৰা ধাৰ্মিকতা সেই বিধানৰ কৰ্মৰ দ্বাৰা নহয়, বিশ্বাসৰ দ্বাৰাহে হয়। খ্ৰীষ্টই ইতিমধ্যে আমাৰ কাৰণে বলিদান দিছে। যেতিয়া আমি তেওঁৰ ওপৰত থকা বিশ্বাসৰ দ্বাৰা ধাৰ্মিকতা লাভ কৰোঁ, যেতিয়া আমাৰ অতীতৰ পাপবোৰ ক্ষমা কৰা হয়, তেতিয়া পৰৱৰ্তী পদক্ষেপটো হ'ল আমাৰ জীৱন। যিহোৱাৰ হাতত দিয়ক, ঈশ্বৰৰ হাতত দিয়ক পবিত্ৰ আত্মা আমাক দিয়া হয় যেতিয়া আমি আত্মসমৰ্পণ কৰোঁ আৰু তেওঁৰ সাৰ্বভৌমত্বৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ। বিশ্বাসৰ জীৱন এটা বাস্তৱত পৰিণত হয় যেতিয়া আত্মাই আমাৰ মাজত বাস কৰে আৰু আমি আত্মাৰ আধিপত্যৰ অধীন হওঁ। ইয়াৰ ব্যৰ্থতাৰ বিষয়ে এটা বৃহৎ দলৰ লোক সচেতন নহয়। তেওঁলোকে গৈ বাপ্তিস্ম ল'ব আৰু তাৰ পিছত জীয়াই থাকিব। সাধাৰণতে মনত পৰাৰ দৰে জীৱনত বহুত ৰীতি-নীতি দেখিবলৈ পাওঁ। আপুনি যেতিয়া কৰিব তেতিয়া সুখ পাব, কিন্তু সেয়া আধ্যাত্মিক জীৱন নহয়। প্ৰকৃত আধ্যাত্মিক জীৱন হৈছে আত্মাৰ নেতৃত্বত, আত্মাৰ নেতৃত্বত জীৱন। আহক আমি ইফিচীয়াৰ পৰা আন এটা পদ পঢ়োঁ। ইয়াৰ 2 অধ্যায় ৮ পদ, কিয়নো অনুগ্রহেৰেহে বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই তোমালোকে পৰিত্ৰাণ পালা; আৰু সেয়ে তোমালোকৰ পৰা নহয়; ঈশ্বৰৰহে দান। কোনেও যেন স্লাঘা কৰিব নোৱাৰে, এই নিমিত্তে সেয়ে কৰ্মৰ পৰাও নহয়। (Ephesians 2:8-9) তাত অতি স্পষ্টকৈ লিখা আছে। অনুগ্রহৰ দ্বাৰাই তোমালোকৰ বিশ্বাস আছে, বা খ্ৰীষ্টত থকা মুক্তিত বিশ্বাস আছে; সেই প্ৰায়শ্চিত্তক মনত ৰাখিব। বিশ্বাসৰ দ্বাৰা পৰিত্ৰাণ পোৱাটো ঈশ্বৰৰ পৰা পোৱা দান, তোমালোকৰ পৰা বা কৰ্মৰ পৰাও নহয়, যাতে কোনোৱে গৰ্ব নকৰে। আহকচোন এতিয়া দশম পদটো পঢ়োঁ কিয়নো আমি তেওঁৰ কাৰিকৰী; আৰু যি সংকৰ্মত আমি চলিবলৈ, ঈশ্বৰে আগেয়ে পথস্বৰূপে প্ৰস্তুত কৰিলে, সেই সংকৰ্মৰ কাৰণে আমি খ্ৰীষ্ট যীচুত সৃষ্ট হলোঁ। (Ephesians 2:10) তেতিয়া আমি মনত ৰাখিব লাগিব যে আমি তেওঁৰ হাতেৰে সৃষ্টি কৰিব লাগিব।

ভাল কামৰ বাবে আমাক আত্মা দিয়া হৈছে। গতিকে এইটো শিকাবলৈ। যীচু কেনেকৈ নিয়ন্ত্ৰণত আছিলে? যীচুৱে আমাৰ জীৱনৰ সকলো ক্ষেত্ৰতে খোজে খোজে কেনেকৈ আমাৰ জীৱনৰ প্ৰভু হ'ব পাৰে? ই হৈছে সত্যৰ আত্মা, পবিত্ৰ আত্মা, যিয়ে আমাৰ ভিতৰত বাস কৰে। আমি জমা দিব লাগিব। আমাৰ প্ৰাৰ্থনা জীৱনত, আমাৰ প্ৰস্থান আৰু আগমনত, আৰু আমাৰ সকলো সমূহৰ লক্ষ্য সেইটোৱেই হ'ব লাগে। ঈশ্বৰৰ এটা কাৰ্য্য, আত্মাৰ দ্বাৰা কৰা এটা কাৰ্য্য। সেই শিল্পকলাৰ অৰ্থ হ'ল আমি প্ৰভু যীচুৱে আমাক দেখুওৱা জীৱনৰ আদৰ্শলৈ আহিছোঁ।

হস্তশিল্পৰ ৰূপত ভাল কামৰ বাবে। বা আমাৰ জীৱনত যি ধাৰ্মিকতা
আহে, অৰ্থাৎ আমাৰ বাক্য, আমাৰ শ্ৰৱণ, আমাৰ দৃষ্টি, যেতিয়া
কৰ্মৰ কথা আহে, এই সকলোবোৰ কৰ্ম। আৰু, আমাৰ পাৰিবাৰিক
জীৱন, মণ্ডলিৰ জীৱন, আৰু সকলো ভাল কথা। যিটো ঘটে যেতিয়া
আমি বজাৰখনত থাকোঁ। আত্মাৰ দ্বাৰা পৰিচালিত জীৱনত, য'ত
ঈশ্বৰৰ আত্মা বাস কৰে, সকলো ভাল কাম হয়। আমি ইয়াক বিশ্বাস
কৰি তাক পূৰ্ণতাৰে গ্ৰহণ কৰিব লাগিব। ইয়াৰ পূৰ্ণতাত যেতিয়া মই
এটা বাক্য কওঁ, তেতিয়া সেইটো ঈশ্বৰৰ নামৰ মহিমাৰ বাবে হ'ব
লাগে। ইয়াৰ ফলত বহুতৰে শান্তি আহিব। একেদৰে আমি আগতে
যিবোৰ ক্ষেত্ৰৰ বিষয়ে চিন্তা কৰিছোঁ, সেইবোৰ আমাৰ আত্মা আৰু
আভ্যন্তৰীণ মানৱ শক্তিৰ দ্বাৰা শক্তিশালী কৰা উচিত। গতিকে আমি
প্ৰতিদিনে অতি আশা আৰু বিশ্বাসেৰে জীয়াই থকা উচিত। মনৰ
কথা আহিলে ঈশ্বৰে বিচৰা ঠাইত হ'ব লাগে। শেষতে, হে
ভাইবিলাক, যি যি সত্য, যি যি আদৰণীয়, যি যি ন্যায়, যি যি শুদ্ধ, যি
যি প্ৰিয়, যি যি সুখ্যাতিযুক্ত, যি কোনো সদগুণ আৰু যি কোনো
প্ৰশংসা হওক, সেই সকলোবোৰ আলোচনা কৰা। (Philippians
4:8) পাঁচনিয়ে এই সকলোবোৰৰ বিষয়ে চিন্তা কৰিবলৈ কয়।
ফিলিপীয়া পুস্তকত আমি পঢ়াৰ দৰে খ্ৰীষ্টৰ মনটো বুজিব পাৰি।
খ্ৰীষ্টৰ প্ৰতিমূৰ্তি তোমালোকৰ মাজত থাকক। মন যেতিয়া সেই
স্তৰলৈ উঠে তেতিয়া আমি দাস হোৱাৰ স্তৰলৈ আহে। তেওঁ নিজেই
যত্নগ্ৰহণ কৰিলে, আৰু আকাৰ-প্ৰকাৰত মানুহৰ দৰে নিজকে
সৰু কৰি, মৃত্যুলৈকে, এনে কি, ক্ৰুচীয় মৃত্যুলৈকে আজ্ঞাধীন হ'ল।
(Philippians 2:8) তেতিয়া সদায় এটা প্ৰাৰ্থনা হ'ব লাগে যে আমি
এনে এটা মনত বৃদ্ধি পোওঁ, যেতিয়া আমি ঈশ্বৰৰ সান্নিধ্যত থাকোঁ
তেতিয়া আমি তেওঁৰ বাবে ধ্যান কৰা উচিত। গতিকে আমি যেতিয়া
নিজকে উপস্থাপন কৰো তেতিয়াই ঈশ্বৰে তেওঁৰ আত্মাৰ দ্বাৰাই
আমাৰ মাজত এই কাম কৰে। সেই কাম আমাৰ মাজত কৰা হৈছে
যাতে আমি নিখুঁত মানুহ কৰি তুলিব পাৰো, অৰ্থাৎ কিয়নো আমি
তেওঁৰ কাৰিকৰী; আৰু যি সংকস্মত আমি চলিবলৈ, ঈশ্বৰে
আগেয়ে পথস্বৰূপে প্ৰস্তুত কৰিলে, সেই সংকস্মৰ কাৰণে আমি
খ্ৰীষ্ট যীচুত সৃষ্টি কৰিলো। (Ephesians 2:10) মই সদায় কোৱাৰ
দৰে নতুন একো উদ্ভাৱন নকৰিব যেতিয়া আমি আত্মাৰ দ্বাৰা
পৰিচালিত হওঁ আমি আশীৰ্বাদ হৈ পৰো। আমি আমাৰ ভাল
কৰ্মবোৰ নজনাকৈয়ে ঈশ্বৰে নিৰ্ধাৰণ কৰা কামটো আমাৰ জীৱনৰ
পৰা ওলাই আহিব। এনেদৰে ঈশ্বৰৰ নামো আমাৰ মাজত
মহিমামণ্ডিত কৰা উচিত যাতে ই আনৰ ওপৰত পোহৰ পেলাব
পাৰে। তাৰ পিছত বিশ্বাসৰ দ্বাৰা পৰিত্ৰাণ বা বিশ্বাসৰ দ্বাৰা ক্ষমা বা
বিশ্বাসৰ দ্বাৰা ধাৰ্মিকতা আৰু বিশ্বাসৰ দ্বাৰা জীৱন। তেতিয়া সেই
দুটা বৈশিষ্ট্যৰ বিষয়ে আমাৰ ভালদৰে জ্ঞান থকা উচিত।

কাৰণ শাস্ত্ৰই কি কৈছে? অৱাহামে ঈশ্বৰত বিশ্বাস কৰাত, সেই বিশ্বাস তেওঁলৈ ধাৰ্মিকতাৰ অৰ্থে গণিত হ'ল।(Roman 4:3)আমি সেই ন্যায্যতা প্ৰথমে আদিপুস্তক পোন্ধৰ অধ্যায়ত দেখিবলৈ পাওঁ।

তাৰ আগত ১৪ অধ্যায়ত চদোমৰ ৰজাই ধন আনিছে, আৰু চেলেমৰ ৰজাই পিঠা আৰু দ্ৰাক্ষাৰস আনে। কিন্তু এটা পছন্দ আছিল।স্বাধীন ইচ্ছাৰ কেন্দ্ৰত অৱাহামে উপলব্ধি কৰিলে যে খ্ৰীষ্টৰ ক্ৰুচ চদোমৰ ৰজাৰ সম্পদ নহয়। ঈশ্বৰৰ মহাপুৰোহিতে যেতিয়া পিঠা আৰু দ্ৰাক্ষাৰস আনে, তেতিয়া তেওঁ তাক গ্ৰহণ কৰে।

আদিপুস্তকৰ ১৫ অধ্যায়ৰ ৬ পদ তেতিয়া তেওঁ যিহোৱাত বিশ্বাস কৰিলত, যিহোৱাই তাকেই তেওঁৰ পক্ষে ধাৰ্মিকতা বুলি গণনা কৰিলে।(Genesis15:6) ক্ৰুচৰ দৰ্শনতেই আমি প্ৰথমে বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই ধাৰ্মিকতা লাভ কৰোঁ। আৰম্ভণিৰ কথা, কিন্তু তেওঁলোকে ইয়ালৈ ভ্ৰমণ কৰি আছে। কেইবাটাও অধ্যায়ৰ পিছত ইয়াৰ ভিতৰত বহুতো ঘটনা ঘটে। মাংসৰ অনুসাৰে এটা বংশ আছে, প্ৰতিজ্ঞা অনুসৰি এটা বংশৰ জন্ম হয়। ঈশ্বৰে মাংসৰ বংশ নিবিচাৰে। এনেধৰণৰ একো হোৱাটো ঈশ্বৰে নিবিচাৰে। যি প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়া হৈছে তাৰ যোগ্য। গতিকে আমি বিবেচনা কৰিম যে অৱাহাম আৰু

চাৰাই এই প্ৰতিজ্ঞাত বংশ কেনেকৈ লাভ কৰিব। এইটোৱেই পাঁচনিয়ে মূলতঃ ৰোমীয়া পত্ৰৰ চতুৰ্থ অধ্যায়ৰ জৰিয়তে শিকোৱাৰ উদ্দেশ্য আছিল। আদিপুস্তকখৰ ২২ অধ্যায়ত উপনীত হ'লেই এই কাম সম্পন্ন হয়। অৰ্থাৎ তেওঁৰ জীৱনত বিশ্বাস কৰি দোষমুক্ত হোৱাৰ পূৰ্ণতা অৰ্থাৎ তেওঁ নিজৰ বাবে আটাইতকৈ মূল্যৱান বস্তুটোক বলিদান দিয়ে। অৰ্থাৎ আজ্ঞাবহতা। আদিপুস্তকৰ ২২ অধ্যায়ত তাতে দূতে ক'লে, "তুমি ল'ৰাৰ গাত হাত নিদিবা আৰু তুমি তাক একোকে নকৰিবা; কিয়নো তুমি যে ঈশ্বৰৰ ভয়কাৰী লোক, তাক মই এতিয়া জানিছোঁ; কাৰণ তোমাৰ পুত্ৰ, তোমাৰ একোটি পুত্ৰকে মোক দিবলৈ অসন্মত নহলা।" (Genesis

22:12)তেতিয়া আমি তলত পঢ়াৰ দৰে আপোনালোকক সমৃদ্ধিৰে আশীৰ্বাদ কৰিম। ইয়াৰ ২২ পদ, অৱাহামক কলে, "যিহোৱাই কৈছে, 'মই নিজ নামেৰে শপত খাই কৈছো, তুমি এই কাৰ্য্য কৰা হেতুকে, তোমাৰ পুত্ৰ, তোমাৰ একোটি পুত্ৰকে মোক দিবলৈ অসন্মত নোহোৱা হেতুকে, মই নিশ্চয় তোমাক আশীৰ্বাদ কৰি; আকাশৰ তৰাবোৰৰ আৰু সাগৰৰ তীৰত থকা বালিৰ দৰে, তোমাৰ বংশ অতিশয়ৰূপে বঢ়াম; আৰু তোমাৰ বংশই নিজ শত্ৰুবিলাকৰ নগৰ-বোৰৰ দুৱাৰ অধিকাৰ কৰিব।(Genesis 22:16-17) ১৮ পদত আৰু পৃথিৱীৰ সমুদায় জাতি, তোমাৰ বংশতে আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত হ'ব; কিয়নো তুমি মোৰ বাক্য পালন কৰিলা। (Genesis 22:18)

আপোনালোক সকলোৱে সেই পদটো মনত ৰাখিব, আমি ইয়াৰ সৈতে জড়িত কিছুমান পদ তলৰ খণ্ডবোৰত পঢ়িব বিচাৰিম। আৰু তোমাৰ বংশৰ দ্বাৰাই পৃথিৱীৰ সকলো জাতি ধন্য হ'ব, কিয়নো তুমি মোৰ আজ্ঞা পালন কৰা। অৰ্থাৎ আজ্ঞাবহতা। তাৰ পিছত মই তেওঁক চতুৰ্থ অধ্যায়ত সোঁৱৰাই দিয়াৰ দৰে তেওঁ মাংস অনুসাৰে এটা বংশ উৎপন্ন কৰে। ই কোনো বিশ্বাস বা প্ৰতিশ্ৰুতিও নহয়। এইটো প্ৰতিজ্ঞা কৰা বংশ নহয়। “আৰু তোমাৰ বংশ এইদৰে হ'ব,” এই বচনৰ দৰে, তেওঁ অনেক জাতিৰ পিতৃ হ'বলৈ, আশা নোহোৱাতো, আশা কৰি বিশ্বাস কৰিলে; (Roman 4:18) ঊনবিংশ আৰু বিশ্বাসত দুৰ্বল নহৈ, এশমান বছৰ বয়সীয়া নিজৰ শৰীৰৰ মৰাৰ নিচিনা অৱস্থালৈ, আৰু চাৰাৰ গৰ্ভৰ মৰাৰ নিচিনা অৱস্থালৈ মন কৰিও, ঈশ্বৰৰ প্ৰতিজ্ঞাত সংশয় কৰি অবিশ্বাস কৰিলে, এনে নহয়; কিন্তু ঈশ্বৰে যি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল, তাক তেওঁ সিদ্ধ কৰিব পাৰে বুলি অৱাহামে নিশ্চয় জানি, ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দি, বিশ্বাসত বলৱান হ'ল। (Roman 4:19-21) এইটো এটা ক্ষেত্ৰ য'ত ঈশ্বৰৰ ধাৰ্মিকতা তেওঁৰ জীৱনৰ দ্বাৰা পূৰ্ণ হয়। কিন্তু ইয়াত এটা মূল বিষয় আছে। অৰ্থাৎ অৱাহাম আৰু চাৰা নিজীৱ হৈ থকাৰ সময়ত ইচমাইলৰ জন্ম হৈছিল, কিন্তু তেতিয়া অৱাহামে বংশবৃদ্ধি কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। প্ৰায়ে আমি মাংসত বিশ্বাসৰ এই জীৱন যাপন কৰিবলৈ চেষ্টা কৰোঁ। এজনে বাপ্তিস্ম লৈছিল আৰু তাৰ পিছত আপুনি জীয়াই আছে। আজিৰ বাবে চেষ্টা কৰিবলৈ এটাও বিষয় নাই। কিন্তু পেন্টাকোষ্টৰ প্ৰথম দিনবোৰত ই সংগ্ৰাম কৰি আছিল আৰু এতিয়াও দেখা যায় আৰু বহুতে সংগ্ৰাম কৰি থাকিব। তেওঁলোকে কিয় চেষ্টা কৰিছে? জীয়াই থকা, এই জীৱনলৈ অনা, বা এই প্ৰতিজ্ঞা গ্ৰহণ কৰাটো এটা প্ৰতিজ্ঞা। বিশ্বাসৰ জীৱন এটা প্ৰতিজ্ঞা, এটা পবিত্ৰ জীৱন এটা প্ৰতিজ্ঞা। যেতিয়া খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাই ঈশ্বৰৰ প্ৰতিজ্ঞা আমাক দিয়া হ'ব, তেতিয়া আমি নিজৰ প্ৰচেষ্টাৰে তাক লাভ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিম। কিন্তু আমি এনে কৰিলে ইছমাইলৰ বংশধৰ সকলৰ উত্থান ঘটিব। অৰ্থাৎ আমি আদম আৰু হৱাৰ সৈতে এই জীৱনটো জীয়াই থাকিবলৈ চেষ্টা কৰোঁ। এজন মানুহ তেতিয়াহে মৃত্যুবৰণ কৰিব পাৰে যেতিয়া তেওঁ সম্পূৰ্ণ মুক্ত হয়। আমি আমাৰ বিশ্বাসৰ বীজ, যেতিয়া এজন ব্যক্তিৰ পুনৰ জন্ম হয়, তেতিয়া তেওঁৰ এটা মানৱ সন্তান হয়, অৰ্থাৎ আদম। আদম আমাৰ মাজৰ প্ৰথমজনেই জন্ম লৈছিল। তেতিয়া সমস্যাটো হ'ল বিশ্বাসৰ বীজ জন্ম হ'লেই জন্ম নহয়। আদম ডাঙৰ হৈ মৰিব, অৰ্থাৎ বাহিৰৰ মানুহটো ধ্বংস হ'ব লাগে। আমি যিমানেই অৱনতি ঘটোঁ সিমানেই আমাৰ ভিতৰৰ মানুহটো বাঢ়ি যায়। তেতিয়া আমি আভ্যন্তৰীণ মানুহৰ বিকাশৰ বাবে প্ৰয়োজনীয়খিনি দিব লাগিব।

বাহিৰৰ মানুহৰ ইচ্ছা, ইচ্ছা আৰু ইচ্ছা একোৱেই নহয়। কিন্তু মৰিবলৈ কিছু সময় লাগিব। সেইটোও আত্মাই আমাক শিকাব লাগে যে আমি আত্মাৰ বশৱৰ্তী হ'ব লাগে। যদি আত্মাকাৰী মানুহে এই কথা শিকিব নোৱাৰে তেন্তে আদম আৰু হৱাই জীয়াই থাকিব। তেতিয়া তেওঁৰ মৃত্যু হ'ব। ঈশ্বৰে এই প্ৰতিজ্ঞা প্ৰকাশ পোৱাৰ বাবে অপেক্ষা কৰি আছিল। অৱাহামে আন এটা সন্তান জন্ম দিব নোৱাৰিলে। আমি বুজিব লাগিব যে তেওঁ এই প্ৰতিজ্ঞা সম্পূৰ্ণ আত্মবিশ্বাসেৰে গ্ৰহণ কৰিব লাগিব যিহেতু আমি ইয়াত পঢ়িছো তেওঁ এই আশাক খণ্ডন কৰিছে যে এয়াই হৈছে জগতৰ আশা। আমি জানো যে আমি কি বয়সত সন্তান জন্ম দিব লাগে তাক লৈ সন্দেহ কৰা উচিত নহয়। আমি আশা কৰোঁ যে আমাৰ সন্তান হ'ব কিন্তু সেই বয়সৰ পিছত কি? আশা যদি মানুহৰ আশা হয় তেন্তে সম্ভৱ নহয় গতিকে আমি দেখিবলৈ পাওঁ যে আশাৰ বিৰুদ্ধে বিবেচনা কৰা হয়। দ্বিতীয় আশা হৈছে ঈশ্বৰৰ প্ৰতিজ্ঞাত থকা আশা। বুজিছানে? প্ৰথম আশা যে ই মানৱীয়। ই মাংসত এটা আশা। এয়া অতি সহজ। ইচ্ছামাইলৈ কৰিব। কিন্তু দ্বিতীয় আশাটো হ'ল ই প্ৰতিজ্ঞাত এটা আশা। এইটোৱেই হৈছে আমি বাক্যৰ পৰা পোৱা আশা। এনেকৈ জীয়াই থকাটো সম্ভৱনে? আজি আমি সকলোৱে কেৱল কওঁ যে এনেকুৱা একোৱেই স্থায়ী হ'ব নোৱাৰে। আমি তাত উপস্থিত হ'লেই সকলো পোনপটীয়া হ'ব, কিন্তু কেৱল অৱাহামৰ সেই বিশ্বাসেই আমাৰ ওচৰলৈ আহিব পাৰে। মুখৰ পৰা চালে ভগৱানে দিয়া প্ৰতিশ্ৰুতিৰ বাহিৰে আন আশা নাই। মই খ্ৰীষ্টত সিদ্ধ হোৱাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰা হৈছে। মই প্ৰতিজ্ঞা কৰিছো যে তেওঁ মোক আত্মাৰ দ্বাৰাই নেতৃত্ব দিব। মই প্ৰতিজ্ঞা কৰিছো যে ঈশ্বৰৰ বাক্য মোৰ মাজত জীয়াই থাকিব। মইও প্ৰতিজ্ঞা কৰিছো যে ইয়াক প্ৰচুৰ পৰিমাণে দিয়া হ'ব। জগত জয় কৰাৰ প্ৰতিজ্ঞা, শৰীৰক ক্ৰুচত দিয়াৰ প্ৰতিজ্ঞা। এই সকলোবোৰ আমাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি। পৰ্দা উঠাই দিয়া হৈছে বুলি প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়া হৈছে। সেই মুখখনে মহিমামণ্ডিত প্ৰভু যীচুক দাপোনৰ দৰে প্ৰতিফলিত কৰিব পাৰে। মই প্ৰতিজ্ঞা কৰিছো যে মই বাক্যৰ যোগেদি যীচুক চাব পাৰিম। তেতিয়া প্ৰতিজ্ঞা কৰা হৈছে যে প্ৰভুৰ দানৰ পৰা মহিমাৰ ওপৰত মহিমা হ'ব, যি আত্মা, মোৰ ওচৰত প্ৰচুৰ অনুগ্ৰহ আৰু ধাৰ্মিকতাৰ প্ৰতিজ্ঞা আছে। মই প্ৰতিজ্ঞা কৰিছো যে যদি মই সেই প্ৰচুৰতা লাভ কৰো, তেন্তে মই মোৰ জীৱনৰ বেছিভাগ সময় তেওঁৰ বাবেই অৰ্থাৎ খ্ৰীষ্টৰ বাবেই জীয়াই থাকিম। আমি এনে বহু প্ৰতিশ্ৰুতিৰ কথা ভাবিবলৈ ওলাইছো। সেই সময় পাহৰি নাযাব। যেতিয়া অৱাহামে চাৰাক দেখা পায় তেতিয়া সেয়া অসম্ভৱ। কাৰণ ছাৰাৰ গৰ্ভটো নিৰ্জীৱ হৈ পৰিছিল।

চাৰাই যেতিয়া अब्राहामৰ ফালে চালে, তেতিয়া এশ বছৰীয়া শিশুটিয়ে নিজৰ শৰীৰ হেৰুৱাই পেলাইছিল। এই দুয়োটাই ক'ব কেনেকৈ সম্ভৱ। গতিকে মানুহৰ দৃষ্টিকোণৰ পৰা ই অসম্ভৱ। কিন্তু ঈশ্বৰে এটা প্ৰতিজ্ঞা কৰিছে। বেবী তোমাৰ এটা প্ৰতিশ্ৰুতি আছে। তোমাৰ এটা প্ৰতিজ্ঞা কৰা বংশ আছে। এক অৰ্থত সেই প্ৰতিশ্ৰুতি তেওঁলোকৰ নিষ্ক্ৰিয়তাৰ পৰাইহে উদ্ভৱ হ'ব পাৰে। এই কথা কিমানজনে বুজি পাইছেনে? কিন্তু সি হাৰ নামানিলে। আনকি এই সময়ছোৱাত সকলোৱে আৰম্ভ নকৰে। তেওঁ কয় যে ইয়াৰ কোনো প্ৰয়োজন নাই। বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই ধাৰ্মিক হৈ পৰিল আৰু প্ৰভুৱে তোমালোক সকলোকে ঢাকি ৰাখিলে, আৰু তোমালোক বহুত দিন জীয়াই থাকিব বুলি ভাবি জিৰণি লোৱা, খোৱা, পান কৰা আৰু আনন্দ কৰা। বাহিৰেলে তেনেকৈ কোৱা নাই। বেবী, তোমাৰ সেই বুঢ়াজন নিশ্চয় নিজীৱ। পাঁচনি মই কওঁ, মানৱ মানুহ খ্ৰীষ্টৰ লগত ক্ৰুচত দিয়া হ'ল। তেওঁ আৰু মানুহ হৈ জীয়াই নাথাকে। খ্ৰীষ্ট মোত বাস কৰে। মই তেওঁৰ আত্মা, সত্যৰ আত্মাৰ দ্বাৰাই জীয়াই আছো। মাত্ৰ আনটোক বাহিৰলৈ ওলাই যাবলৈ দিব লাগিব। ইছমাইল আৰু তেওঁৰ দাসীক, আৰু পুৰণি নিয়মৰ শৰীৰটোক বাহিৰ কৰি দিয়াটোহে সম্ভৱ। সি আৰু জীয়াই থাকিব নিবিচাৰে। ঈশ্বৰৰ প্ৰতিজ্ঞাত সংশয় কৰি অবিশ্বাস কৰিলে, এনে নহয়; কিন্তু ঈশ্বৰে যি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল, তাক তেওঁ সিদ্ধ কৰিব পাৰে বুলি अब্ৰাহামে নিশ্চয় জানি, ঈশ্বৰক ধন্যবাদ দি, বিশ্বাসত বলৱান হ'ল। এই কাৰণে সেই বিশ্বাস তেওঁলৈ ধাৰ্মিকতাৰ অৰ্থে গণিত হ'ল। (Roman 4:20-22) ৰোমীয়া ৪ অধ্যায়, ২৪ আৰু ২৫ পদত আমি পঢ়াৰ দৰে, আমাৰ প্ৰভু যীচুক মৃতবিলাকৰ মাজৰ পৰা তোলা জনাত বিশ্বাস কৰা যি আমি, আমালৈকো গণিত হ'ব। সেই যীচু আমাৰ অপৰাধৰ কাৰণে সমৰ্পিত হ'ল; আৰু আমাৰ ধাৰ্মিকতাৰ অৰ্থে তেওঁক তোলা হ'ল। (Roman 4:24-25) আমাৰ এনেকুৱা এটা প্ৰতিশ্ৰুতি আছে। এতিয়া আমি পঞ্চম অধ্যায়ৰ পৰা পঢ়াৰ দৰে এইটো এটা জীৱন। আমি বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই ধাৰ্মিক বুলি প্ৰমাণিত হওঁ। অতীতৰ সকলো পাপ ক্ষমা কৰা হৈছে। তেওঁ আমাক সত্যৰ আত্মা দিলে। এতিয়া আমি জীৱন আৰম্ভ কৰিব লাগিব। কিমান মানুহে বুজি পালে? আমি বিশ্বাসৰ জীৱন আৰম্ভ কৰিছো। আমি ভ্ৰমণলৈ গৈ আছো। বাটত আমি বহু কথা উন্মোচন কৰিব লাগিব। এই জীৱনটো জীয়াই থকা যেন লাগে। আমাৰ জীৱনত ই ব্যৱহাৰিক হ'ব লাগে। সেয়েহে তলৰ অধ্যায়বোৰ অতি গুৰুত্বপূৰ্ণতাৰ পিছত পঞ্চম অধ্যায়ত পাঁচনিজনে আমাক জীৱনৰ কিছুমান ক্ষেত্ৰৰ বিষয়ে কৈছে। এই জীৱনটো পঢ়ি ধন্য।

আমাৰ হাতত প্ৰথমে পঢ়িবলগীয়া এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ পদ আছে। ৰোমীয়া ৫:১৭ কাৰণ সেই এজনৰ অপৰাধত, যদি সেই এজনৰ দ্বাৰাই মৃত্যুৰে ৰাজত্ব পালে, তেন্তে যিবিলাকে অনুগ্ৰহ আৰু ধাৰ্মিকতা- দানৰ উপচয় পায়, তেওঁবিলাকে আৰু অধিক গুণে এজনৰ, অৰ্থাৎ যীচু খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাই জীৱনত ৰাজত্ব পাব। (Roman 5:17) তোমালোকে পাপত ৰাজত্ব কৰিব বুলি লিখা আছে নে? জীৱনত ৰাজত্ব কৰিব যদি নিজৰ অপৰাধবোধৰ বাবে মৃত্যুৰ ৰাজত্ব হয়, তেন্তে আমি আৰু কি পাম? অনুগ্ৰহৰ প্ৰচুৰতা আৰু ন্যায়ৰ দান এটা প্ৰতিজ্ঞা। অনুগ্ৰহৰ প্ৰচুৰতা আৰু ন্যায়ৰ দান। তেতিয়াহে তেওঁৰ কাৰণে আমি জীৱনত অধিক শাসন কৰিব পাৰিম। ইয়াৰ বাবে কি কৰিব লাগে? সেইটোৱেই প্ৰশ্ন। আমি যিসকল এই কৃপা আৰু ন্যায়েৰে সমৃদ্ধ, আমি ইয়াৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা আৰু ভিক্ষা কৰা উচিত। ধাৰ্মিকতালৈ ভোক আৰু পিয়াহ লগা-বিলাক ধন্য; কিয়নো তেওঁবিলাক তৃপ্ত হব।(Mathew5:6) কিন্তু ভোক লাগিলে আমি কি কৰিম? ভোক লাগিলে আপুনি খাব, আমি কেৱল বহি প্ৰাৰ্থনা কৰি থাকিমনে? গৈ খাব। যদি আছে, তেন্তে আমি এই ন্যায় লাভ কৰা উচিত। গতিকে আমি কি খাব লাগে? ঈশ্বৰৰ বাক্য নিৰন্তৰে খাব লাগিব। আমি যেতিয়া ইয়াক খাদ্য হিচাপে লওঁ, তেতিয়া ই এটা ধাৰ্মিকতাৰ বাক্য। সেই ধাৰ্মিকতাৰ বাক্যই আমাক ধাৰ্মিকভাৱে জীয়াই থাকিবলৈ শক্তি প্ৰদান কৰিব। আমি যেতিয়া খাওঁ তেতিয়া ই আমাক স্বাস্থ্য দিয়ে, আমাক জীৱন দিয়ে, উৎসাহ দিয়ে, ইয়াত সকলোৱে জাগ্ৰত বহি আছে। নাথালে কি হব? নহলে আমি উপবাস কৰা উচিত। নহলে আমি খাদ্য নোখোৱাত ভাগৰি পৰোঁ। আধ্যাত্মিক খাদ্য এনেকুৱা যে আমি ঈশ্বৰৰ বাক্য গ্ৰহণ কৰাৰ দৰে গ্ৰহণ কৰা উচিত। মাত্ৰ কেইটামান অধ্যায় পঢ়ি লাভ নাই। গল্প পুথি এখন পঢ়ি লাভ নাই। অধিক তত্ত্ব শিকিলে কোনো লাভ নাই। আমি ইয়াক জীৱন্ত খাদ্যৰ ৰূপত থকাটো প্ৰয়োজন তেতিয়াহে আমি ধাৰ্মিক জীৱন যাপন কৰিব পাৰিম। এটা অনুগ্ৰহ যে প্ৰভু যীচু যেতিয়া মানৱ ৰূপত পৃথিৱীলৈ আহিছিল, তেতিয়া তেওঁ অনুগ্ৰহ আৰু সত্যৰে পৰিপূৰ্ণ এই পৃথিৱীলৈ আহিছিল। যীচুৱে আমাক জীৱনৰ আৰ্হি দেখুৱাইছে। বিশ্বাসৰ দ্বাৰা আমাক ধাৰ্মিক বুলি প্ৰমাণ কৰিবলৈ আমাৰ ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহ আছে, কিন্তু বিশ্বাসৰ দ্বাৰা জীয়াই থাকিবলৈ আমাক ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহৰ প্ৰয়োজনো। বিশ্বাসৰ দ্বাৰা ধাৰ্মিক হ'বলৈ অলপ অনুগ্ৰহ থকাটোৱেই যথেষ্ট। প্ৰথম পৰ্যায়ত সেই অনুগ্ৰহে আমাক লগে লগে স্পৰ্শ কৰিব, কিন্তু বিশ্বাসত জীয়াই থকাটো সম্ভৱ নহয়। তাত আমি প্ৰচুৰ পৰিমাণে অনুগ্ৰহ আৰু ন্যায় বিচাৰি পোৱা উচিত। এই কথা কিমানজনে বুজি পাইছিল?

তেখেতৰ বাবেই জীৱনত সৰ্বাধিক শাসন কৰে। কিয়নো যদি তেওঁৰ দ্বাৰাই ৰাজত্ব কৰে, তেন্তে তেওঁলোকে প্ৰচুৰ অনুগ্ৰহ আৰু ধাৰ্মিকতাৰ দান লাভ কৰিব। সৰ্বোপৰি ইয়াত ইয়াক অতি ভালদৰে উল্লেখ কৰা হৈছে। পাপৰ কথা আহিলে অপৰাধীজনৰ কাৰণে মৃত্যুৱে ৰাজত্ব কৰে আৰু যিসকলে প্ৰচুৰ অনুগ্ৰহ আৰু ধাৰ্মিকতাৰ দান লাভ কৰে তেওঁলোকে তেওঁৰ কাৰণে অধিক হয়। এইটো নহয় যে মই ইয়াক ভাল নাপাওঁ ইয়াত পাপৰ কোনো স্থান আছেনে যেতিয়া কোৱা হয় যে যিসকলে প্ৰচুৰ অনুগ্ৰহ আৰু ধাৰ্মিকতা লাভ কৰে, তেওঁলোকে যদি তেওঁৰ বাবে ৰাজত্ব কৰে, তেন্তে তেওঁলোকে আটাইতকৈ বেছি ৰাজত্ব কৰিব? তাত পাপৰ কোনো স্থান নাই। আমি এতিয়া সাধাৰণতে কোৱাৰ দৰে পাপ ইমানেই কঠিন যে ইয়াক জয় কৰাটো অতি কঠিন। আমি পৃথিৱীত বাস কৰোঁ তাৰ পিছত তেওঁ তালৈ কিছু ষ্টেটাছ আনিব। তেওঁ মনত পেলাইছে যে আমি ধূলি। এই সকলোবোৰ কিয়? আমি পাপৰ বাবে এটা অজুহাত উলিয়াওঁ। সেয়া ইয়াত কোৱা হোৱা নাই। পাপে ৰাজত্ব কৰে, কিন্তু যদি আপুনি ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহ আৰু ধাৰ্মিকতাৰ প্ৰচুৰতা লাভ কৰে, তেন্তে আপুনি জীৱনৰ ওপৰত শাসন কৰিব, হে খ্ৰীষ্ট, কেৱল খ্ৰীষ্টৰ সৈতে এইটো আমি বিশ্বাসৰ দ্বাৰা গ্ৰহণ কৰিব লাগিব . মই এতিয়াও মনত পেলাইছো মই ক্লাছ দি থাকোঁতে মেঙালোৰত কি বুজাইছিলো। তাৰ পিছত যিহোৱাৰ সেৱকৰ এজন প্ৰিয় বন্ধু মোৰ ওচৰলৈ আহি মোক সুধিলে পাষ্টৰে মোক কৈছিল যে ই মাত্ৰ আবিৰ্ভাৱ হৈছে। তেতিয়া ভাল লাগে যেতিয়া তেওঁ মোৰ ফালে চাই কয় যে মই জানো এই মানুহজনে নিজৰ জীৱনৰ ওপৰত শাসন কৰিবলৈ ওলাইছে। যদি আছে, তেন্তে এই পাপ আঁতৰাবলৈ মোৰ ওপৰত মোৰ এটা শক্তি আছে। যেতিয়া আমি অনুগ্ৰহ আৰু ন্যায্যৰ প্ৰচুৰতা লাভ কৰো, তেতিয়া আমি ইয়াক বিচাৰিব লাগিব। এয়া নহয় যে মই ইয়াক ভাল নাপাওঁ। কেনে বিশ্বাসৰ দ্বাৰা ন্যাযীকৰণ যথেষ্ট। ই মুৰ্খামি। ঈশ্বৰে ইতিমধ্যে আমাক জীৱনত শাসন কৰিবলৈ শ্ৰেষ্ঠখিনি দিছে। তেতিয়া আমি ইয়াৰ সদ্ব্যৱহাৰ কৰিব লাগিব। ৰোমীয়া ৫:১ এই কাৰণে আমি বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই ধাৰ্মিক বুলি গণিত হোৱাত, আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাই ঈশ্বৰে সৈতে আমাৰ শান্তি আছে। (Roman 5:1) বিশ্বাসৰ দ্বাৰা ধাৰ্মিকতা লাভ নকৰা আৰু তাৰ পিছত তাতেই ৰৈ যোৱা, যদি কেৱল বিশ্বাসৰ দ্বাৰা ধাৰ্মিক হোৱাটোৱেই যথেষ্ট আছিল, তেন্তে চতুৰ্থ অধ্যায়টোৰ সৈতে ৰৈ যোৱাটোৱেই যথেষ্ট হ'লহেঁতেন। কিন্তু ই ইয়াতে শেষ নহয়। বিশ্বাসৰ দ্বাৰা ন্যাযীকৰণে আমাক কয় যে এইটো এটা আৰম্ভণি। ধাৰ্মিক হোৱাৰ পিছত আমি আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰা ঈশ্বৰৰ সৈতে শান্তিত আছো। স্তৰ আন এটা শব্দ। স্তৰৰ শুভবাতী পাপৰ কি হ'ল? মানুহে ঈশ্বৰৰ পৰা আঁতৰি গ'ল। আমি ইয়াক পঢ়িলোঁ। যিচয়াৰ পুস্তক আৰু আন বহুতো অংশৰ পৰা আঁতৰি গ'ল।

কিন্তু খ্রীষ্টৰ দ্বাৰাই তেওঁৰ মুক্তিৰ দ্বাৰা, তেজৰ দ্বাৰাই, তেওঁ বিশ্বাসৰ দ্বাৰা ঈশ্বৰৰ লগত মিলন কৰিলে, যিসকলে বিশ্বাস কৰিলে আৰু স্বীকাৰ কৰিলে, যেতিয়া তেওঁ প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিলে পাপ। এই শান্তি। যীচুৱে শিষ্যসকলৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে, সন্তান, তোমালোকৰ শান্তি হওক। এইটো জগত শান্তিৰ বিষয়ে নহয়। মই এই তেজ লৈ মোৰ পিতৃৰ ওচৰলৈ গৈ মিলন কৰিলোঁ আৰু তোমালোকৰ বাবে স্বৰ্গত বহিবলৈ সাজু হ'লোঁ। মই স্তবত আছো আৰু এতিয়া মই তালৈ গৈ পবিত্ৰ আত্মা পঠাম। যদি আপুনি সেই আত্মাৰ অনুসাৰে জীয়াই থাকে, তেন্তে আপুনি পৃথিৱীত থাকিলেও স্বৰ্গত বহিবলৈ গৈ আছে। তাৰ পিছত আমি তালৈ যাব লাগিব। ৰোমীয়া ৫ অধ্যায়, ২ পদ।

আৰু যি অনুগ্ৰহত থিৰে আছোঁ, বিশ্বাসেৰে তেওঁৰ দ্বাৰাই সেই অনুগ্ৰহৰ ভিতৰলৈ সোমাবলৈ পাই, ঈশ্বৰৰ মহিমাৰ ভাগী হবৰ আশাৰে উল্লাস কৰোঁহঁক। (Roman 5:2) এইটোৱেই হৈছে আমি যি অনুগ্ৰহত থিয় দিছো, অৰ্থাৎ অনুগ্ৰহৰ পথাৰাইবেলে কৈছে যে ন্যায় হৈছে সেই পথ, অনুগ্ৰহৰ পথ, এইটোৱেই হৈছে বিশ্বাসৰ পথ।

যীচুৱে তেওঁক ক'লে, “ময়েই বাট আৰু সত্য আৰু জীৱন; মোৰ যোগেদি নগলে, পিতৃৰ ওচৰলৈ কোনো নাযায়।” (John 14:6) তাৰ পিছত আমি এই পথত প্ৰৱেশ কৰোঁ। বিশ্বাসৰ দ্বাৰা ধাৰ্মিকতা লাভ কৰাত বিশ্বাসৰ দ্বাৰা এই অনুগ্ৰহৰ দ্বাৰা প্ৰৱেশ কৰিব পাৰো। আমি মাত্ৰ বৰ্ড কৰিলোঁ আৰু এতিয়া আমি যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিব লাগিব।

পৰৱৰ্তী বাক্য আৰু যি অনুগ্ৰহত থিৰে আছোঁ, বিশ্বাসেৰে তেওঁৰ দ্বাৰাই সেই অনুগ্ৰহৰ ভিতৰলৈ সোমাবলৈ পাই, ঈশ্বৰৰ মহিমাৰ ভাগী হবৰ আশাৰে উল্লাস কৰোঁহঁক। (Roman 5:2) গতিকে আমি এনেকৈ দেখা পালে দূৰৰ শেষত কি দেখিবলৈ পাওঁ? ঈশ্বৰৰ মহিমা হৈছে তাত মহিমামণ্ডিত প্ৰভু যীচুক সৰুকৈ দেখাটো। এয়া মাত্ৰ আৰম্ভণিহে আমি প্ৰভু যীচুক মহিমাত বহি থকা দেখিব লাগিব। তাৰ পিছত ক্ৰুচ ঘূৰি আহে। আমি ক্ৰুচৰ মাজেৰে তাৰ ওপৰত উঠিলোঁ, আমি ক্ৰুচলৈ ক'লে গ'লোঁ? যাত্ৰাত। আমি এতিয়া ক'ত আছো ? মহিমামণ্ডিত খ্রীষ্টই পাপৰ প্ৰায়শ্চিত্তৰ পিছত মহিমাৰ সোঁহাতে বহি আছে। সেই মুখখন চাব লাগিব। এতেকে ইমান মেঘৰূপ সাক্ষীয়ে আমাক বেৰি থকা দেখি, আহাঁ, আমিও আটাই বাধা আৰু আমাক লগ ধৰি থকা পাপ দূৰ কৰি, আমাৰ আগত থকা দৌৰৰ পথত ধৈৰ্যেৰে দৌৰোঁহঁক। (Hebrew 12:1) লক্ষ্য হৈছে আগবাঢ়ি যোৱা। এই কাৰণে, হে স্বৰ্গীয় আমন্ত্ৰণৰ ভাগী পবিত্ৰ ভাইবিলাক, আমি স্বীকাৰ কৰা পাঁচনি, আৰু মহা-পুৰোহিতলৈ, অৰ্থাৎ যীচুলৈ মনোযোগ কৰা। (Hebrew 3:1) পিতৃৰ সোঁহাতে বহি থকা মহিমাময়ী যীচুক, আপোনাক সম্পূৰ্ণৰূপে উদ্ধাৰ কৰিব পৰা যীচুৰ সোণালী মুখ, আপোনাক নিখুঁত কৰিব পৰা যীচুক চাবলৈ আৰু আগবাঢ়ি যাওক।

এই কথা কিমানজনে বুজি পায়? আমি ক'ত মিছা কথা কৈ আছো? মুকলি ঠাইত পৰি থকা সকল। কালভাৰীৰ যোগেদি আমি যীচু খ্ৰীষ্টৰ অনুগ্রহৰ দ্বাৰা, তেওঁৰ ক্ৰুচবিদ্ধ হোৱাৰ দ্বাৰা, ঈশ্বৰৰ অনুগ্রহৰ দ্বাৰা বিশ্বাসৰ দ্বাৰা ধাৰ্মিক হৈছো আৰু আমি অনুগ্রহৰ পথত প্ৰৱেশ কৰোঁ। কথাটো ইয়াতেই শেষ নহয়, যাত্ৰা আৰম্ভ এতিয়াই। প্ৰথম পদক্ষেপটো আমাৰ বাবে সহজ আছিল। আমি সেই অংশটোত উঠিলোঁ। কিন্তু এতিয়া আমি আমাৰ জীৱনটো অধ্যয়ন কৰিবলৈ ওলাইছো। ঈশ্বৰৰ মহিমাৰ আশাত প্ৰশংসা কৰা। আমি যদি সঁচাকৈয়ে এই পথত আছো, তেন্তে আমাৰ ওচৰত এই আশা আৰু অধিক থাকিব। ইয়াত আমাৰ আশা আৰম্ভ হয়, আমি অলপ পাম আৰু তাৰ পিছত আমি প্ৰগতিশীল চিন্তাৰে আগবাঢ়ি যোৱাৰ লগে লগে ই আমাৰ ওচৰত আৰু অলপ বেছিকৈ প্ৰকাশ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিব। সেই মুখখনৰ সৰ্বোচ্চ বিন্দুলৈ আহিলে আমি কেতিয়াও চকু আঁতৰাই নিদিওঁ। কেৱল এইটোৱেই নহয়, আৰু আমি সকলোৱে, ওৰণি নোলোৱা মুখেৰে দৰ্পণত দেখাৰ দৰে প্ৰভুৰ গৌৰৱ চাওঁতে চাওঁতে, সেই গৌৰৱৰ পৰা গৌৰৱ পাই, আত্মৰূপ প্ৰভুৰ দ্বাৰাই পৰিণত হোৱাৰ দৰে পৰিণত হৈ, সেই একে প্ৰতিমূৰ্তিৰ হ'ব লাগিছোঁ। (2 Corinthians 3:18) গতিকে যেতিয়া আমি আমাৰ অহা-যোৱাত ঈশ্বৰৰ সন্মুখত থাকোঁ, তেতিয়া আমি সকলোৱে এই মহিমাময় প্ৰভুৰ ওপৰত ধ্যান কৰি জীয়াই থাকোঁ। আৰু তেতিয়া প্ৰশংসা আমাৰ প্ৰশংসা। আৰু আমাৰ এই বুঢ়াজনক প্ৰশংসা কৰিবলৈ নহয়। প্ৰস্তুত আৰু সাজু হৈ থকাটো ঠিকেই আছে। আমি প্ৰশংসা কৰা নহয়। আমাৰ পত্নী আৰু ল'ৰা-ছোৱালীৰ বাবে ঠাই আছে। আমি প্ৰশংসা কৰা নহয়। গতিকে পাঁচনিয়ে ক'লে, কিন্তু আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ ক্ৰুচত বাজে, আন কোনো কথাত স্লাঘা কৰা মোৰ পৰা দূৰ হওক; সেই ক্ৰুচৰ দ্বাৰাই জগতখনেই মোলৈ, আৰু মই জগতখনলৈ ক্ৰুচত হত হলোঁ। (Galatians 6:14) তেওঁ তাৰ এটা অংশ। আমাৰ ক্ৰুচবিদ্ধ সেই ক্ৰুচৰ যোগেদি হৈছে। তেতিয়াহে আমি এই প্ৰশংসাৰ ওচৰলৈ আহিব পাৰিম। বিশ্বই ইয়াৰ বহুত শলাগ ল'ব। সেইবাবেই কোৱা হয় যে পৃথিৱী আৰু পৃথিৱীত যি আছে তাক ভাল নাপাব। ৰোমীয়া ৫:৩,৪ অকল সেয়ে নহয়, কিন্তু নানা ক্লেপতো উল্লাস কৰোঁহঁক; কিয়নো আমি জানো যে, ক্লেপে ধৈৰ্য্য, ধৈৰ্য্যে প্ৰমাণ, আৰু আশা সাধন কৰে। (Roman 5:3) গতিকে জীৱনৰ এই যাত্ৰাত এতিয়াও ঈশ্বৰৰ প্ৰক্ৰিয়া আছে। সকলোবোৰ দেখাত মাটিৰ দৰে, সোণৰ খনিৰ অক্সিজেনৰ দৰে। নহ'লে তাৰ ভিতৰত সোণ নাপাব। সেইটো কি? কেৱল মাটি। ই এক দীঘলীয়া প্ৰক্ৰিয়া। সেই পদ্ধতিটো শেষ হ'লে এটা সৰু ৰঙা ৰঙৰ ৰং দেখা দিয়ে।

ফিল্টাৰ কৰিলে একোৱেই নহয়। এইটো এটা ডাঙৰ নলী। ভিতৰত ইফালে সিফালে সোণ আছে। কিন্তু সকলো চাফা কৰিলে অলপ অলপ পায়। তাৰ পিছত আছে অগ্নি পৰীক্ষা। সোণৰ দৰে গলি উলিয়াই অনা হয়। আমি কোৱাৰ দৰে আমি যেতিয়া ইয়াত ওপৰলৈ উঠি যাওঁ, তেতিয়া আমি আমাৰ বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই ধাৰ্মিকতা লাভ কৰোঁ। চিন্তা কৰি চাই আছে। এটা বৃহৎ দল এনেদৰে মাটিত বহি আছে। কাৰণ জানিব পৰা হোৱা নাই। এই সত্যবোৰ জানিব পৰা নাযায়। গতিকে এইখিনিতে আমি নিৰ্মাণ কৰোঁ। আমাক শুদ্ধ কৰক। গতিকে আমি যেতিয়া পঢ়ো তাত দুখ আৰু সহনশীলতা আছে, তেতিয়া দুখৰ বৰ্ণনা কৰিবলৈ শব্দ নাই। অৰ্থাৎ আমি যেতিয়া এই পথত যাওঁ তেতিয়া আমি দেখিবলৈ পাওঁ যে ঈশ্বৰে আমাক পৰীক্ষা কৰি আছে। আমি এই কথা অলপ স্পষ্টকৈ যাকোবলৈ লিখা চিঠিখনত পঢ়িলোঁ। তাৰ পিছত আমি যাকোবৰ পত্ৰত পঢ়িবলৈ পাওঁ যে দুখ-কষ্ট সহ্য কৰিব লাগে। অৰ্থাৎ আমি তাত পঢ়িছো যে আমি জীৱনত সন্মুখীন হোৱা আৰু প্ৰতিকূলতাতে প্ৰশংসা কৰা বহুতো পৰীক্ষাৰ মাজেৰে স্থিতিশীলতাই স্থিতিশীলতা সৃষ্টি কৰে। তাত আমি পঢ়িবলৈ পাওঁ যে দৃঢ়তাটো হৈছে সেই কাৰ্য্য যাৰ দ্বাৰা আমি নিখুঁত আৰু সিদ্ধ হৈ পৰো। গতিকে ধৈৰ্য্য বা সহনশীলতা শব্দটোৰ অৰ্থ কোনোবাই জানেনে? সহনশীলতা প্ৰস্তুতি। সাজুতা? নীতি মানে যিজনে বিশ্বাস কৰে তাক অনুশীলন কৰে। সেইটোৱেই হৈছে সিদ্ধান্ত। আমাৰ দেশত আগতে সিদ্ধ আছিল। কিছুমান কিছুমান বিশ্বাস আছে যিবোৰত তেওঁলোকে বিশ্বাস কৰে। তেওঁলোকে ইয়াক এনেদৰে বিশ্বাস কৰে। তাৰ মাজতে বাস কৰে। সেই নথিবোৰ কেতিয়াবা এটা বিশেষ উদ্দেশ্যৰ বাবে অনুশীলন কৰা হয়। কিছুমান মন্ত্ৰণালয়ে দেখিব, বা তেওঁ কিছুমান ক্ষেত্ৰত চাব, যদি তেওঁ কৰিব বিচাৰে তেন্তে তেওঁ কেৱল সিদ্ধ হ'ব পাৰে। গতিকে ইয়াত সেইটোৱেই শব্দ অৰ্থাৎ যেতিয়া ঈশ্বৰে আমাক মাতিব, তেওঁৰ কিছুমান বিশেষ উদ্দেশ্য আছে। তেওঁৰ উদ্দেশ্য আছে। গতিকে যদি আমি সেই লক্ষ্যত উপনীত হ'ব লাগিব, আমি সিদ্ধ হ'ব লাগিব। যদি ধাৰ্মিকসকল নিখুঁত বীৰ যিয়ে জীৱনক ঘূণা কৰে আৰু বীনাৰ সৈতে গান গায়, তেন্তে কেৱল সিদ্ধসকলেহে গাব পাৰে। অন্যথা গান শেষ হৈ যাব। তেন্তে সেয়াই পথ জীৱনৰ জীৱনৰ কথা কিন্তু তেওঁলোকে নিজাববীয়াকৈ বুজিব লাগিব আৰু মিচৰৰ পৰা অনা মিচৰৰ ভাস্কৰ্য্য। এই ৰূপবোৰ হ'ল বেচেল, অহলিয়া, এতিয়াও গলিত আত্মাৰে ভৰি আছে। তেওঁলোকৰ সৈতে কাম কৰা মানুহে ঈশ্বৰৰ আদৰ্শত এটা গঢ়ি তুলিব। আমি জানো যে নিয়ম-চন্দুক, অনুগ্ৰহ আৰু কৰুৰ সোণেৰে নিৰ্মিত আছিল;

কভাৰ লেম্পবোৰ সকলো মিচৰৰ ৰূপৰ আছিল, অৱশ্যেই ইয়াক জুইত জ্বলাই শ্বাসৰুদ্ধ কৰা

উচিত তেতিয়াহে বেলেগ হ'বলৈ কৰিব পাৰি। যেতিয়া কয়, ইয়াক মোচিৰ পৰা পৃথক বুলি কোৱা হয়। আদৰ্শৰ বাবে, আমাৰ হাতত মিচৰীয়াজনৰ মিচৰীয়াজন থাকিব। আমি যেনেই ইয়ালৈ আহিছো পৃথিৱীৰ পৰা তেতিয়া ৰূপটো আগৰ নিচিনা হৈ যাব। বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই আমাৰ ভিতৰত কিছুমান কথা ঘটিছিল। কিন্তু ৰূপ, আমাৰ মন, আমাৰ ইচ্ছা, আমাৰ আৰেগ, আমাৰ শৰীৰৰ অংগসমূহ এই সকলোবোৰ যীচুৱে নিৰ্ধাৰণ কৰা আৰ্হিত গঠিত হ'ব লাগিব। আমি খ্ৰীষ্টৰ মনত থাকিব লাগিব। আমি খ্ৰীষ্টৰ ইচ্ছা অনুসাৰে হ'ব লাগিব। আমি যেনেকৈ খ্ৰীষ্টই ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা পূৰ্ণতাত এই পৃথিৱীত বাস কৰিছিল আৰু তেওঁৰ কাম কৰিছিল, তেনেকৈয়ে হ'ব লাগে। আমি খ্ৰীষ্টৰ সেই প্ৰতিমূৰ্তিৰ প্ৰতি থকা উচিত। তেওঁ মন্দিৰৰ বাবে প্ৰাণ দিবলৈ সাজু। তেওঁলোকে ক'লে যে এই মন্দিৰটো ভাঙি পেলাওক কাৰণ আমি ইয়াৰ পৰা নতুনকৈ নিৰ্মাণ কৰিবলৈ ওলাইছো আৰু আমিও ঈশ্বৰৰ হাতত একে কাম কৰা উচিত। আমি কওঁ যে ইয়াক ভাঙি পেলাব লাগে। মই তেনেকৈয়ে কৈছো। স্থানীয় ভাষাত ক'ব লাগে। কিন্তু এইবোৰ বাইবেলৰ শব্দ। অলপো ভাঙিবলৈ এৰি নিদিব। মই সেই নতুন সৃষ্টি হ'ব বিচাৰো। তাৰ পিছত আমি সেই প্ৰকৃত ঠাইলৈ যাব লাগিব। যেতিয়া আমি বাক্যৰ সত্যতা বুজি পাওঁ, তেতিয়া আমাৰ প্ৰাৰ্থনা কক্ষ এটা প্ৰকৃত কৰ্মক্ষেত্ৰ হ'ব লাগে। জগতক দিবলৈ অনুৰোধ কৰি সময় নষ্ট কৰাৰ পৰিৱৰ্তে আমি ঈশ্বৰৰ ইচ্ছা অনুসৰি কৰা কামৰ কেন্দ্ৰবিন্দুত থকা উচিত। পবিত্ৰজনে তালৈ আমাৰ প্ৰাৰ্থনা কক্ষলৈ আহিব লাগিব। যেতিয়া তেওঁ আমাৰ উদ্যম আৰু আমাৰ উদ্যম দেখিব, তেতিয়া পবিত্ৰজন নামি আহিব লাগিব। अब्राहामৰ ওচৰলৈ আহিল। যেতিয়া পবিত্ৰ ঈশ্বৰে আপোনাক নামি আহিবলৈ কয়, তেতিয়া ধাৰণাটো হ'ল ভিতৰলৈ যোৱা, নামি অহাৰ প্ৰয়োজন নাই। কাৰণ ঈশ্বৰৰ সান্নিধ্য আমাৰ ওপৰত আহিব আৰু সেই সান্নিধ্যৰ দ্বাৰা তোমালোক শুদ্ধ হ'ব। শুদ্ধিৰ কথা আহিলে ইংৰাজীত Sanctify এটা কথিত শব্দ। আমি পবিত্ৰ হ'ম। তাৰ পিছত আমাৰ সকলো আভ্যন্তৰীণ জ্বলন, আমাৰ একাগ্ৰতা, আমাৰ মনৰ প্ৰস্তুতি মাথোঁ প্ৰয়োজন। সেই দৃঢ়তাক মনত ৰাখি যীচুৱে যিক্ৰচালেমলৈ যাত্ৰা কৰে। এয়া কোনো অস্থায়ী জীৱন নহয়, ই কেৱল পিতৃক সহায় কৰাৰ কথাহে। ৰজা হিচাপে শাসন কৰাটো আমাৰ পছন্দ। ই হৈছে স্বৰ্গীয় হোৱাৰ পছন্দ। আমি সেই আধ্যাত্মিক সত্যবোৰ নিজৰ ভিতৰত বিনিয়োগ কৰিব লাগিব। যেতিয়া আমি আমাৰ ভিতৰৰ শৰীৰৰ অংশবোৰ চাওঁ, তেতিয়া ই কেৱল বেলেগ হ'ব পাৰে কাৰণ মোৰ আহ্বান পৃথিৱীৰ আহ্বান নহয়, মোৰ আহ্বান স্বৰ্গৰ আহ্বান। সেই চেতনা আমাৰ ওচৰলৈ আহিব লাগে। দুখত প্ৰশংসা থাকিব লাগে।

আশা হেৰাই নাযায়। আশা হেৰাই নাযায়। কাৰণ আমি জানো যে ই আমাক প্ৰভুৰ পৰীক্ষালৈ আনি তেওঁৰ সিদ্ধতালৈ লৈ যাবলৈ ঘটিলে। সেই আশা কি? ঈশ্বৰৰ মহিমাৰ বাবে আশা আমাৰ ওচৰত এই আশ্বাস আছে যে সেই আশাই আমাক ঈশ্বৰৰ মহিমাৰ ওচৰলৈ লৈ যাব। ৰোমীয়া ৫:৫ আৰু সেই আশাই লাজত নেপেলায়; কিয়নো আমাক দিয়া পবিত্ৰ আত্মাৰ দ্বাৰাই আমাৰ হৃদয়ত ঈশ্বৰৰ প্ৰেম বাকি দিয়া হৈছে।(Roman 5:5) ইয়াৰ অৰ্থ হৈছে ঈশ্বৰৰ প্ৰেম আমাৰ হৃদয়ত ঢালি দিয়া হৈছে। কিয় সুমুৱাই দিয়া হয়? এটা বাক্যৰে তোমাক প্ৰমাণ কৰিব পাৰিম। ৰোমীয়া ৮ অধ্যায়, ৩৫ পৰা ৩৮ পদলৈকে পঢ়ক। খ্ৰীষ্টৰ প্ৰেমৰ পৰা কোনে আমাক বিচ্ছিন্ন কৰিব পাৰে? ক্লেস বা সঙ্কট, তাড়না বা আকাল, বস্তুহীনতা বা প্ৰাণ সংশয় বা তৰোৱাল, এইবোৰে পাৰে নে? এই বিষয়ে লিখাও আছে, “আমি তোমাৰ নিমিত্তে ওৰে দিনটো হত হবই লাগিছোঁ। কাটিবলৈ নিয়া মেৰৰ দৰে আমি গণিত হ’লোঁ।” তথাপি আমাক প্ৰেম কৰা জনাৰ দ্বাৰাই, এই সকলো কথাত আমি জয়তকৈয়ো জয়যুক্ত। কিয়নো আমাৰ প্ৰভু খ্ৰীষ্ট যীচুত ঈশ্বৰৰ যি প্ৰেম, তাৰ পৰা মৃত্যু বা জীৱন, স্বৰ্গদূত বা আধিপত্য, বৰ্তমান বা ভবিষ্যত বিষয় বা পৰাক্ৰম, ওপৰ বা তল বা আন কোনো সৃষ্ট বস্তুৱেই আমাক বিচ্ছিন্ন কৰিব নোৱাৰে, মোৰ এনে দৃঢ় বিশ্বাস আছে।(Roman 8:35-39) কিমান মানুহে বুজি পালে? তেতিয়া ইয়াৰ বাবে ঈশ্বৰৰ প্ৰেম আমাৰ হৃদয়ত দিয়া হৈছে। পাঁচনিসকলৰ দৰে জগতৰ সকলো বস্তু আমাৰ বাবে অসম্ভৱ নহয়। মোক এই প্ৰেমৰ পৰা পৃথক কৰিবলৈ মই বিশ্বাস কৰোঁ যে কোনো শক্তিয়ে মোক এই আশাৰ পৰা পৃথক কৰিব নোৱাৰে। তাৰ পিছত দুখ-কষ্টৰ মাজেৰে যেতিয়া আমি এই প্ৰক্ৰিয়াটোলৈ আহে, তেতিয়া আশা হেৰাই নাযায়। কাৰণ আমাক দিয়া পবিত্ৰ আত্মাৰ দ্বাৰাই ঈশ্বৰৰ প্ৰেম আমাৰ হৃদয়ত ঢালি দিয়া হয়। কোনো শক্তিয়ে আমাক ঈশ্বৰৰ সেই প্ৰেমৰ পৰা পৃথক কৰিব নোৱাৰে। প্ৰতাৰিত আত্মাই আত্মাক জগতলৈ টানি অনাটো সম্ভৱ নহয়। কাৰণ কি? পবিত্ৰ আত্মাৰ দ্বাৰাই ঈশ্বৰৰ প্ৰেম আমাৰ হৃদয়ত ঢালি দিয়া হয়। ৰোমীয়া ৫:৯ পদ। এতেকে এতিয়া খ্ৰীষ্টৰ তেজেৰে ধাৰ্মিক বুলি গণিত হোৱাত, কিমান অধিক গুণে আমি তেওঁৰ দ্বাৰাই ক্ৰোধৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পাম।(Roman 5:9) আহক আমি সকলোৱে গুৰুত্ব দিওঁ। তেওঁৰ তেজৰ দ্বাৰা ন্যায়পৰায়ণ হোৱাৰ পিছত। তাৰ পিছত কিবা আছে নেকি? নে ই ন্যায্য? জীৱন শেষ নেকি? মই নাজানো। তাৰ পিছত আমি পঢ়োঁ যে আমি বিশ্বাসৰ দ্বাৰাই ধাৰ্মিক হৈছো, আৰু আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাই ঈশ্বৰৰ সৈতে শান্তিত আছো। ইয়াত নৱম পদত ৰোমীয়াসকললৈ লিখা পত্ৰৰ ৫ অধ্যায়টো আছে,

এতেকে এতিয়া খ্ৰীষ্টৰ তেজেৰে ধাৰ্মিক বুলি গণিত হোৱাত, কিমান অধিক গুণে আমি তেওঁৰ দ্বাৰাই ক্ৰোধৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পাম।

(Roman 5:9) ইয়াৰ পিছত খং উঠিছে নেকি? তাত আছে. যদি আপুনি যীচু খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাই জীয়াই নাথাকে, তেন্তে ক্ৰোধ আছে। এয়া আকৌ পাপ। আমি দুটা পদ পঢ়িম যিবোৰ ঈশ্বৰৰ বাক্যত অতি স্পষ্ট। আমি এটা পঢ়িলোঁ। যদি আমি যীচুৰ দ্বাৰা জীয়াই নাথাকো, আৰু কওঁ যে আমি যীচুৰ দ্বাৰা জীয়াই থাকোঁ, তেন্তে তেওঁ সত্যৰ আত্মাৰ লগত কথা ক'লে তেওঁ কিমান বেছি ক্ৰোধৰ পৰা হাত সাৰিব পাৰিব, যিজন যীচুৰ আত্মা। সেই পদটো কিমান মানুহে বুজি পাইছিল? ৰোমীয়া ৫:১০ কিয়নো যেতিয়া শত্ৰু আছিলোঁ, তেতিয়া ঈশ্বৰৰ পুত্ৰৰ মৃত্যুৰ দ্বাৰাই যদি আমি ঈশ্বৰে সৈতে মিল হ'লোঁ, তেন্তে মিল হোৱাত, কিমান অধিক গুণে তেওঁৰ জীৱনেৰে পৰিত্ৰাণ পাম; **(Roman 5:10)** তাত নাথাকে। সেই স্তৰত আহিলে হাল্লেলোয়া এতিয়া মই জীয়াই থাকিম। মোৰ ইচ্ছামতে। ভগৱানে সকলো কৰিছে। সমাপ্ত হৈছে। যদি আপুনি যীচুৰ দ্বাৰাই জীয়াই নাথাকে, তেন্তে আপুনি যদি বাক্যৰ আঞ্জা অনুসৰি জীয়াই নাথাকে তেন্তে আপুনি সম্পূৰ্ণ হ'ব। কিন্তু এইটো আন এটা পৰিশোধন। যীচু পিতৃৰ ইচ্ছাৰ সম্পূৰ্ণ উৎপাদন হিচাপে শেষ হৈছে। কিন্তু এই কথা কোনেও বুজি নাপায়। যীচুৱে পৃথিৱীত যি কৰিবলৈ আঞ্জা দিছিল, তাকে কৰিলে। মাত্ৰ আধাহে হৈছে। এতিয়া স্বৰ্গত এটা কৰ্ম আছে। এই কথা কিমান জনে বুজি পায়? যেতিয়া আমি পৃথিৱীত কাম কৰিবলৈ আহ্বান কৰা হয়, তেতিয়া আমি পাপৰ পৰা মুক্ত হয়, আদম আৰু হৱাত থকা বহুতো ৰাজ্য। এজন মানুহে কালভাৰীৰ ক্ৰুচৰ পৰা আদমক ক্ৰুচত দিলে। তেওঁ আমাৰ পাপ নিজৰ দেহত বহন কৰি আমাক সকলোকে ক্ষমা কৰিলে। ধৈৰ্য্যই তেজৰ সহায়ত সম্ভৱ কৰি তুলিলে। আৰু তাৰ পিছত এই তেজ দেখি আমাৰ তেজৰ ওপৰত বহুতো অধিকাৰ আছে। নতুন নিয়মৰ তেজৰ দ্বাৰাই যিকোনো ব্যক্তিয়েই পৰম পবিত্ৰ স্থানত প্ৰৱেশ কৰিব পাৰে। এই শব্দটো তেজৰ দ্বাৰা মুক্ত হয়। এনে নতুন আইন আমাৰ ভিতৰত আছে, গতিকে তেজৰ বহু ক্ষেত্ৰ আছে। তদুপৰি তেওঁ নিজৰ শৰীৰৰ ওৰণিখন ফালি আমাৰ বাবে এক নতুন জীৱন-ধাৰণৰ পদ্ধতি প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে। গতিকে এইটোৱেই হৈছে তেওঁ কৰা পৃথিৱীৰ আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ পৰিচৰ্যা। তদুপৰি পিতৃৰ কথা প্ৰকাশ পাইছে। আমাক পৰামৰ্শ দিলে। তেওঁ আমাক এটা জীৱনৰ আৰ্হি দেখুৱাইছিল। এই সকলো কৰ্ম পৃথিৱীত আমাৰ বাবে। আমাক এতিয়া স্বৰ্গ বনাই দিয়ক। যদি আপুনি স্বৰ্গীয় হ'ব বিচাৰে, তেন্তে পুনৰুত্থান হৈছে এক পাৰ্থিৱ কাৰ্য্য। কিন্তু প্ৰায়শ্চিত্ত হৈছে স্বৰ্গত সংঘটিত হোৱা এক কাৰ্য্য।

কাৰণ আমি মহাপুৰোহিত বা মহান ঈশ্বৰৰ ওচৰলৈ যাব লাগিব, তেজ লৈ সিংহাসনত যাব লাগিব। তেতিয়া স্বৰ্গত আটাইতকৈ দ্ৰুত কামটো হ'ল আমাৰ বাবে পবিত্ৰ আত্মা পঠোৱা। কিয়? সেই মহিমাৰ প্ৰভুৰ সৈতে সংযোগ স্থাপন কৰিবলৈ। যিসকলে এই পবিত্ৰ আত্মাত জীয়াই নাথাকে, তেওঁলোকৰ কি হ'ব মই নাজানো। বহু বছৰ এনেকৈয়ে থাকিলোঁ। সকলো অথলে গ'ল, কিমান মানুহে বুজি পায়? এই সকলোবোৰ কওঁতে মোৰ আত্মা এইদৰে উত্তেজিত হৈ পৰে। যিকোনো সময়তো আমি কেৱল ক্ৰছ বুলি সকলো সময়তে ক'ব নোৱাৰো। ঈশ্বৰৰ সন্তান। ক্ৰুচৰ পিছত এটা ডাঙৰ কাম কৰিবলগীয়া আছে। পুনৰুত্থান ক্ৰুচৰ পিছত হয়। পুনৰুত্থানৰ পিছত যেতিয়া আমি স্বৰ্গলৈ যাওঁ তেতিয়া পবিত্ৰ আত্মা আমাক দিয়া হয়। তেওঁ স্বৰ্গলৈ যাব লাগিব। আপুনি তাত কেৱল মহাপুৰোহিত হিচাপে বহিব পাৰে, সেইটোৱেই আটাইতকৈ ডাঙৰ পদ। তেওঁ দেহৰ ৰূপত এই পৃথিৱীলৈ আহি ইয়াত সকলো বেয়া কাম সম্পূৰ্ণ কৰিলে আৰু ইয়াত কৰা সকলো বেয়া কাম বেয়া। ইয়াত প্ৰভু আছে যিয়ে সকলোকে পাপত উদ্ধাৰ কৰিবলৈ এই সকলো পাপ দূৰ কৰে। এয়া বৰ বেয়া কাম। কিন্তু এতিয়া যেতিয়া তেওঁ পিতৃৰ সোঁহাতে স্বৰ্গত বহি আছে, সেয়ে তেওঁ স্বৰ্গত থকা কামবোৰ কৰে। তাত তেওঁ আমাক স্বৰ্গ কৰাৰ কাম কৰি আছে। যদি আপুনি সঠিকভাৱে কৰি আছে তেন্তে আপুনি আৰু পিছলৈ চাই আগবাঢ়ি যোৱা নাই। মহিমাৰ যাত্ৰা বিশ্বাসৰ কৰ্তা আৰু সমাপ্তকাৰী যীচুৰ ফালে চাই এইটোৱেই আমাৰ প্ৰভুৱে এতিয়া স্বৰ্গত বহি, বহুতো পুত্ৰক মহিমালৈ লৈ যোৱাৰ সময়ত এই কাম কৰি আছে। তেতিয়া তেওঁৰ তেজৰ দ্বাৰাই, কিয়নো যেতিয়া শত্ৰু আছিলোঁ, তেতিয়া ঈশ্বৰৰ পুত্ৰৰ মৃত্যুৰ দ্বাৰাই যদি আমি ঈশ্বৰে সৈতে মিল হ'লোঁ, তেন্তে মিল হোৱাত, কিমান অধিক গুণে তেওঁৰ জীৱনেৰে পৰিত্ৰাণ পাম; (Roman 5:10) আমি যদি সেই জীৱনটো জীয়াই নাথাকো তেন্তে কি হ'ব? সেইটো এটা ডাঙৰ প্ৰশ্ন চিহ্ন নহয়নে? তেওঁলোকে মাত্ৰ এই কথাটো বুজিব লাগিব। যীচুৰ জীৱন কেনেকৈ পাব? শব্দ. কোনে জয় কৰিব? পবিত্ৰ আত্মা। যোৱা আৰু অহাৰ সময়ত সকলো সামূহিক। গতিকে এতিয়া কি কৰিম? মই পবিত্ৰ আত্মাক অনুৰোধ নকৰো, প্ৰভুক বিচাৰো। হে প্ৰভু, মোক প্ৰকাশ কৰা। সেই আভ্যন্তৰীণ কণ্ঠটো বৰ শক্তিশালী। যদি আমি ইয়াক সাধন কৰিব পাৰো তেন্তে আমাৰ বহু সমস্যা সমাধান হ'ব। তেতিয়া তেওঁৰ জীৱনৰ যোগেদি আমাৰ ওচৰত এই বাক্য প্ৰকাশ হ'ব। শব্দই জীৱন, কেৱল শব্দ নহয়। বেয়া শব্দ নহয়। কাৰ্য্য শব্দ নহয়। বিজ্ঞান অধ্যয়নৰ বাবে শব্দ নহয়। এইটোৱেই আমি বিচৰা জীৱনৰ বাক্য। ভিতৰত যদি জীৱন থাকে, তেন্তে ঈশ্বৰৰ সন্তানসকলে শিকাবলৈ আৰু শিকাবলৈ আহিব।

যেতিয়া ঈশ্বৰৰ সময় আহিব, তেতিয়া সকলো জীৱন পাব হৈ যাব। এই শব্দটো সজীৱ হৈ উঠিব। কেৱল ওলোটা শব্দ নহয়। তেওঁৰ মাজত জীৱন আছে, তেওঁৰ মাজত পৰিত্ৰাণ আছে, অন্ধৰ চকু মেলিব, সেই পথটোৱেই অনন্তকাললৈ লৈ যায়। তেওঁলোকে ইয়াৰ প্ৰথম বাৰ্তা লাভ কৰিব। ইয়াৰ বিষয়ে তেওঁলোকে মেছেজ পাই থাকিব। তেতিয়া তেওঁৰ মাজত আৰু কিমান জীৱন থাকিব, সি তাৰেই জীৱন যাপন কৰিব। তেওঁৰ ক্ৰোধৰ পৰা আৰু কিমান পৰিত্ৰাণ পাব! সেই দুটা পদ ধৰি ৰাখক এটা হৈছে যোহনৰ ৪ অধ্যায় ১০ পদ। ঈশ্বৰক যে আমি প্ৰেম কৰিলোঁ, এনে নহয়; কিন্তু তেওঁহে আমাক প্ৰেম কৰিলে, আৰু আমাৰ পাপৰ প্ৰায়শ্চিত্ত হ'বলৈ নিজ পুত্ৰক পঠাই দিলে; ইয়াতেই প্ৰেম আছে। (1John 4:10) এই কথা সকলোৱে মানি লয় আৰু কাকো পঢ়োৱাৰ প্ৰয়োজন নাই।

অৰ্থাৎ যিজনে আমাৰ পাপৰ প্ৰায়শ্চিত্তৰ বাবে নিজৰ পুত্ৰক পঠাইছে, তেওঁ হৈছে প্ৰকৃত প্ৰেম। আমি আমাৰ পাপৰ সমাধান নহয়, আমি পঢ়িবলৈ পাওঁ যে ই আমাৰ কাম নহয়। ই যীচু খ্ৰীষ্টই কৰিছে কিন্তু যদি আপুনি ইয়াক বিশ্বাস কৰে, তেন্তে আপুনিও পৰৱৰ্তী পদটোত বিশ্বাস কৰা উচিত। প্ৰথম যোহনৰ ৪ অধ্যায়ৰ ৯ পদৰ। ঈশ্বৰৰ একজাত পুত্ৰৰ দ্বাৰাই আমি জীৱন লাভ কৰিবলৈ ঈশ্বৰে যে, তেওঁক জগতলৈ পঠালে, ইয়াতে আমালৈ ঈশ্বৰৰ প্ৰেম প্ৰকাশিত হল। (1John 4:9) তেতিয়া প্ৰেমে আমাক দুটা মাত্ৰাত দেখুৱাই দিয়ে। এটা হৈছে আমাৰ পাপৰ প্ৰায়শ্চিত্ত, যীচু খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰা পাপৰ ক্ষমা। ইয়াতেই ৰৈ নাথাকিব পৰৱৰ্তী প্ৰতিশ্ৰুতি লাভ কৰিব লাগিব। সেইটো কি? কিয়নো ঈশ্বৰে জগতক ইমানেই প্ৰেম কৰিলে যে তেওঁ নিজৰ একমাত্ৰ পুত্ৰক দান কৰিলে, যাতে যি জনে তেওঁক বিশ্বাস কৰে, তেওঁ বিনষ্ট নহয়, কিন্তু অনন্ত জীৱন পায়। এয়া আমাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি। আশাৰ বিপৰীত কথাত বিশ্বাস কৰিব লাগিব। কোনো প্ৰশ্ন কৰা হোৱা নাই। যদি আপুনি যীচু খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাই পাপৰ ক্ষমাত বিশ্বাস কৰে, তেন্তে আপুনিও বিশ্বাসৰ দ্বাৰা যীচু খ্ৰীষ্টৰ জীৱন জীয়াই থাকিব লাগিব। যদি আপুনি বিশ্বাস কৰিব নোৱাৰে, যদি মই বিশ্বাস কৰিব নোৱাৰো তেন্তে মই সন্দেহ কৰোঁ প্ৰথম বিশ্বাসটো সঁচা। যিকোনো ব্যক্তিয়ে মোক যীচু খ্ৰীষ্টৰ তেজৰ দ্বাৰা ত্ৰাণকৰ্তা বুলি ক'ব পাৰে। যদি আমি ইয়াক বিশ্বাস কৰোঁ, যদি ই আমাৰ জীৱনৰ বাস্তৱতা তেন্তে নিশ্চয় আমি ইয়াৰ দ্বাৰা জীয়াই আছোঁ। বা আমাৰ প্ৰতিজ্ঞা হৈছে তেওঁৰ আত্মা, সত্যৰ আত্মাই জীয়াই থকা জীৱন। মই ইয়াক পাব লাগিব। এই পদটো মোৰ বাবে ঈশ্বৰে পঢ়ি আবৃত্তি কৰাৰ প্ৰয়োজন পবিত্ৰজন মোৰ প্ৰতিজ্ঞা এটা সোঁৱৰণীৰে জাগ্ৰত কৰিব লাগিব। এই মধ্যস্থতাকাৰী প্ৰাৰ্থনা বহুতো ভৱিষ্যদ্বাণীমূলক কিতাপত পোৱা যায়। সেইদৰেই আমাক সোঁৱৰাই দিয়া উচিত।

তাত লিখিবলৈ বৰ কঠিন ঈশ্বৰে পাহৰি যায় নেকি? মই নাজানো, ঈশ্বৰৰ কোনো পাহৰণি নাই। ঈশ্বৰে জানে যে ঈশ্বৰে কাম কৰিব পাৰে যেতিয়া তেওঁৰ সন্তানে তেওঁৰ বাবে ডিম্কা কৰে আৰু টোকৰ মাৰে। ইয়াতেই ঈশ্বৰৰ কাম কৰিবলৈ আমাৰ হৃদয়ৰ দুৱাৰ মুকলি হয়। আহকচোন পঞ্চম অধ্যায়লৈ। এইখিনিতে আমি সেই অনন্য অনুশীলন সকলোতে বিচাৰি পাওঁ। অৰ্থাৎ ৰোমীয়া পত্ৰৰ ৫ অধ্যায়ৰ ১৫ পদত কোৱাৰ দৰে কিন্তু অপৰাধ যেনে, অনুগ্ৰহৰ বৰ তেনে নহয়; কিয়নো এজনৰ অপৰাধৰ কাৰণে যদি অনেকৰ মৃত্যু হ'ল, তেন্তে কিমান অধিক গুণে ঈশ্বৰৰ অনুগ্ৰহ আৰু অনুগ্ৰহৰ দান, এই দুয়ো, এজনা মানুহৰ, অৰ্থাৎ যীচু খ্ৰীষ্টৰ অনুগ্ৰহত অনেকলৈ উপচি পৰিল। (Roman 5:15) অলপ বেছি হৈ পৰিছে নেকি? নিচেই সৰহ ভাগ. ইমান অনুগ্ৰহ লাভ কৰিলে কেনেকুৱা হ'ব? আমি কওঁ ইয়াত থাকিব নোৱাৰো। অলপ অনুগ্ৰহ কৰক আৰু মই যিমানেই পাপ নকৰোঁ কিয়, মোক স্বৰ্গলৈ লৈ যাব। ঈশ্বৰৰ সন্তান নহয়। এটা অঞ্চল আছে য'ত আমি অনুগ্ৰহৰ অধীনত আছো। অনুগ্ৰহ অসীম। তেতিয়া অনুগ্ৰহৰ দান বহুতৰ বাবে অত্যধিক হৈ পৰিছে। ৰোমীয়া ৫:৫:১৬ পৰা ১৭ পদলৈকে আৰু পাপ কৰা এজনৰ দ্বাৰাই যেনে হ'ল, অনুগ্ৰহৰ দান তেনে নহয়; কিয়নো এজনৰ পৰাই দঙলৈ ৰায় দিয়া হ'ল; কিন্তু অনেক অপৰাধৰ পৰাই ধাৰ্মিকতালৈ অনুগ্ৰহৰ বৰ দিয়া হল। কাৰণ এজনৰ অপৰাধত, যদি সেই এজনৰ দ্বাৰাই মৃত্যুৱে ৰাজত্ব পালে, তেন্তে যিবিলাকে অনুগ্ৰহ আৰু ধাৰ্মিকতা-দানৰ উপচয় হয়, তেওঁবিলাকে আৰু অধিক গুণে এজনৰ, অৰ্থাৎ যীচু খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাই জীৱনত ৰাজত্ব পাব। (Roman 5:16-17)

তেতিয়া আমি জানো তাত আমাক কি দেখুৱাইছে। আমি সাধাৰণতে পাপক মহান বুলি চাওঁ। সেই পাপৰ পৰা মুক্ত হোৱাটো মোৰ বাবে কঠিন। ঈশ্বৰে সকলো জানে। আমাৰ দুৰ্বলতাক সমৰ্থন কৰে। এই সকলোবোৰ সঁচা কিন্তু আমি ইয়াৰ বাবে ডিম্কা কৰিছোনে? এই অংশটোত কিমান নাম পঢ়া হৈছে? অৰ্থাৎ বহু ঠাইত লিখা আছে যে অনুগ্ৰহ আৰু পাপ একে নহয়। অৰ্থাৎ অনুগ্ৰহৰ কেতিয়াবা সন্তানৰ পাপ দূৰ কৰাৰ ক্ষমতা থাকে। পাপ আৰু অনুগ্ৰহ একে বস্তু নহয়। মই জানো যে পাপে ৰাজত্ব কৰে। পাপত শক্তি আছে। কিন্তু মোৰ কৃপা তাতকৈ বহু বেছি। অতিমাত্ৰা ব্যৱহাৰ কৰা হয়। আমি জানো যে পাঁচনি পৌলে নিজৰ প্ৰকাশৰ অতিৰিক্ততাক লৈ গৌৰৱ নকৰিবলৈ নিজৰ শৰীৰত নিজকে এটা ডেগাৰ দিছিল। তেওঁক ছুৰীৰে আঘাত কৰিবলৈ দিয়া হৈছে এজন স্বৰ্গদূত। চয়তানৰ এজন দূতক ছুৰীৰে আঘাত কৰাৰ সুযোগ পোৱাটো অতি কঠিন পৰিস্থিতি। পাঁচনিয়ে ইয়াক আঁতৰোৱাৰ বাবে তিনিবাৰ প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল, কিন্তু ইয়াৰ উত্তৰ ২ কৰিছীয়া ১২ অধ্যায় ৯ পদত দিয়া হৈছিল

তাতে তেওঁ মোক ক'লে, 'মোৰ যি অনুগ্রহ, সেয়ে তোমালৈ জুৰিব; কিয়নো দুৰ্বলতাত মোৰ শক্তি সিদ্ধ হয়'; এতেকে খ্ৰীষ্টৰ শক্তি যেন মোত বাস কৰে, তাৰ নিমিত্তে বৰং মই মহা-আনন্দেৰে মোৰ নানা দুৰ্বলতাত স্নাঘাহে কৰিম। (2 Corinthians 12:9)। আমি সেই দূতজনক সলনি হোৱা দেখা নাপাওঁ। কিন্তু প্ৰভুৱে কৈছে, মোৰ সন্তান, তোমাৰ বাবে মোৰ অনুগ্রহ যথেষ্ট। আপুনি যি পৰিস্থিতিতেই নাথাকক কিয়, ইয়াক অতিক্ৰম কৰিবলৈ আৰু ইয়াক অতিক্ৰম কৰিবলৈ তাত দৃঢ়তাৰে থিয় দিবলৈ মোৰ কৃপা আছে। সেইবাবেই আমি অনুগ্রহৰ বাবে পাৰ্থনা কৰাটো প্ৰয়োজন। আমি আত্মবিশ্বাসেৰে ল'ব লাগিব। এয়া কোনো সৰু উপকাৰ নহয়। এইটো এনেকুৱা এটা ক্ষেত্ৰ নহয় যিটো বিশ্বাসৰ দ্বাৰা দোষমুক্ত হোৱাৰ ক্ষেত্ৰত বিচাৰি পোৱা যায়। জীৱনত সৰ্বোচ্চ ৰাজত্ব কৰিবলৈ হ'লে আমি বিশ্বাস থাকিব লাগিব আৰু অনুগ্রহ লাভ কৰিব লাগিব। সেই অনুগ্রহৰ পূৰ্ণতাত যীচু অনুগ্রহ আৰু সত্যৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ পৰিল। মাজে মাজে এই বিষয়ে পিতৃৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ। যদি অনুগ্রহ আৰু সত্যৰে পৰিপূৰ্ণ এই পৃথিৱীলৈ কোনো পুত্ৰ পঠোৱা হয়, যদি তুমি মোক তোমাৰ মহিমা তোমাৰ পুত্ৰ হ'বলৈ বাছি লৈছিলো, তেন্তে মই তাত সমৃদ্ধিশালী হ'লোহেঁতেন, পিতৃৰ। তেতিয়া ঈশ্বৰৰ লগত আমাৰ কথা-বতৰা সদায় ভাল হয়। ফেলোশ্বিপ হ'ল যেতিয়া আমি এই প্ৰতিজ্ঞাবোৰত আবদ্ধ হৈ থাকোঁ আৰু আশাৰ বিপৰীত কথা বিশ্বাস কৰি সেই আশাৰ সৈতে সহমতত উপনীত হওঁ। সেই সঙ্গতি যেতিয়া চলিবলৈ আৰম্ভ কৰে তেতিয়া অনুগ্রহৰ প্ৰচুৰতা থাকে। কোনো চয়তানে তাত উপনীত হ'ব নোৱাৰে। ১ যোহন ৫ অধ্যায় ১৮ পদ আমি জানোঁ যে, যি কোনো ঈশ্বৰৰ পৰা জন্ম পোৱা হয়, তেওঁ পাপ নকৰে; কিন্তু ঈশ্বৰৰ পৰা জন্ম পোৱা জনাই নিজকে ৰাখে; আৰু পাপ-আত্মাই তেওঁক স্পৰ্শ নকৰে। (1 John 5:18) ঈশ্বৰৰ সন্তানসকলক সাপ, বিচ্ছু আৰু শত্ৰুৰ সকলো শক্তি খেতেলিয়াই পেলোৱাৰ ক্ষমতা দিয়া হৈছে। যেতিয়া তেওঁ প্ৰচুৰ অনুগ্রহত জীয়াই থাকে, যেতিয়া তেওঁ প্ৰচুৰ ধাৰ্মিকতাৰে জীয়াই থাকে, যেতিয়া তেওঁ প্ৰচুৰ বাক্যৰে জীয়াই থাকে, যেতিয়া তেওঁ প্ৰচুৰ প্ৰাণেৰে জীয়াই থাকে, তেতিয়া তেওঁ শত্ৰুৱে ওচৰ চাপিব নোৱাৰে। ঈশ্বৰৰ সন্তান, যেতিয়া মই প্ৰায়ে সেই ক্ষেত্ৰবোৰৰ কথা ভাবো, তেতিয়া ইয়াত সমৃদ্ধিৰ কথা আহিলে এটা ডাঙৰ বৃত্ত আছে। আমাক আগুৰি আছে এটা মহান আত্মাৰ বৃত্তই পাৰ হ'ব নোৱাৰে মই আপোনালোকক এটা অভিজ্ঞতা কওঁ। যেতিয়া সকলোৱে আত্মাৰে উপাসনা কৰি আছিল, তেতিয়া কোনোবাই কান্দি কান্দি মোৰ ওচৰলৈ আহি মোক ক'লে। মই বাস্তৱ্য লৈছিলো কিন্তু মই হেৰুৱালোঁ আৰু মই ইয়াক ঘূৰাই পাব বিচাৰোঁ। মই তেওঁক উপবাস আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ ক'লোঁ। সেইদিনা সন্ধিয়াৰ উপাসনাত ঈশ্বৰৰ পবিত্ৰ আত্মা অতিশয় শক্তিশালীভাৱে আহিছিল।

তেওঁ কৈছিল যে পবিত্ৰ আত্মাই মহাশক্তিলৈ অহাৰ আগতে আন
 এটা শক্তিয়ে তেওঁক এৰি থৈ গৈছিল। এটা শক্তি হঠাতে নুমাই যায়
 ঈশ্বৰৰ আত্মাৰ শক্তিয়ে উচ্চ মাতেৰে বিভিন্ন ভাষা কয়। তেওঁ কথা
 কওঁতে তেওঁ দেখিব পাৰে যে তেওঁ এৰি থৈ যোৱা শক্তিটো ঘূৰি
 আহিছে, কিন্তু যেতিয়া তেওঁ বৃত্তৰ দৰে তাত উপস্থিত হয়, তেতিয়া
 তেওঁ সেই শক্তিটো যোৱা দেখিব পাৰে। ই আক্ৰমণ কৰিবলৈ আহি
 আছে কিন্তু যেতিয়া তেওঁ সেই বেণ্টৰ ওচৰলৈ আহে তেতিয়া এনে
 লাগে যেন সেই শক্তিটোৱে বেৰত খুন্দা মাৰি পিছুৱাই গৈ আছে।
 জানেনে কি? সেই সময়ত মই আধ্যাত্মিক ক্ষেত্ৰত আছিলো। সেই
 ডাইটি। আমি প্ৰাৰ্থনা কৰাৰ সময়ত আমাৰ এটা ডাঙৰ আধ্যাত্মিক
 বৃত্ত আছিল। আন শক্তি ক'তো নাপাব। তাৰ পিছত আমাৰ জীৱনত
 যেতিয়া আমি ৰাতিপুৱা কেইঘণ্টামান ঈশ্বৰৰ সান্নিধ্যত বহি ঈশ্বৰৰ
 সৈতে মিলনত ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ ওপৰত ধ্যান কৰোঁ আৰু প্ৰকৃততে
 আধ্যাত্মিক পৰিৱেশত ওলাই আহোঁ, তেতিয়া আমি জানো যে
 আসুৰিক শক্তিবোৰে আমাক অধিকাৰ কৰিব নোৱাৰে এইটোৱেই
 হৈছে আমি চিৰদিন জীয়াই থকা উচিত। ইয়াৰ অবিহনে আমি
 পৃথিৱীৰ দৰে জীয়াই থাকিব নোৱাৰিলোঁহেঁতেন আৰু এনেকৈ
 জীয়াই নাথাকিলোঁহেঁতেন। তাৰ পিছত আমি ক'ম আপুনি পৰীক্ষক
 নে এই সকলোবোৰ পৰীক্ষকৰ পৰামৰ্শ, ই মূৰ্খামি। ঈশ্বৰৰ সন্তান।
 তেওঁ আমাক যীচু খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাই এই প্ৰচুৰতাত জীয়াই থাকিবলৈ
 মাতিছে যেতিয়া আমি তেওঁৰ জীৱনৰ পৰা লাভ কৰিবলগীয়া
 সকলো অনুগ্ৰহ আৰু সত্যৰ প্ৰচুৰতাত জীয়াই থাকিবলৈ আৰম্ভ
 কৰিছো। মোক শক্তি প্ৰদান কৰা খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাই মই সকলো কামৰ
 বাবে যথেষ্ট। কাৰণ ইয়াক অতিক্ৰম কৰাটোৱেই আমাৰ জীৱন।
 লগতে, চয়তানে আমাক বলটো আগলৈ পিছলৈ লাথি মাৰিবলৈ
 মাতিব পৰা নাছিল। শান্তি না সুখ নেদেখি কিছুমান মানুহৰ জীৱন
 সদায় ব্যৰ্থতাৰ কথা, ঘৰত শান্তি নাই, পৰিয়ালত শান্তি নাথাকে,
 য'তেই নাযাওক কিয় শান্তি নাথাকে। তেওঁ আমাৰ জীৱন নহয়।
 যিসকলে আমাক আৱদ্ধ কৰি ৰাখিছে তেওঁলোকৰ পৰা আঁতৰি
 থাকক। ই হৈছে ন্যায় আৰু শান্তিৰ প্ৰচুৰতা। কিয়নো ভোজন বা পান
 কৰাই ঈশ্বৰৰ ৰাজ্য নহয়; কিন্তু ধাৰ্মিকতা, শান্তি আৰু পবিত্ৰ
 আত্মাৰ আনন্দ, এইবোৰহে ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ সাৰ। (Roman 14:17)
 তেতিয়া সেইটোৱেই আমাৰ জীৱন। ৰোমীয়া উপদেশক ৫ অধ্যায়,
 ২১ পদ যে এই কাৰণে যি ঠাইত পাপ অধিক হল, সেই ঠাইত
 অনুগ্ৰহ একেবাৰে উপচি পৰিল। (Roman 5:21)

এয়াই ঈশ্বৰৰ সন্তানসকলৰ ৰাজ্য। তাৰ পিছত পঞ্চম অধ্যায়ত ইয়াৰ সকলো ব্যৱহাৰিক দিশৰ ওপৰত কেইবাবাৰো ধ্যান কৰিব লাগিব। তেতিয়া আহক এই জীৱনলৈ, এয়াই হ'ব জীৱন। ইয়াৰ সেই এটা ৰূপৰেখা আপোনাৰ ভিতৰত থাকিব লাগে। কিছুমান পদক্ষেপ আপোনাৰ ভিতৰত জানিব লাগিব, সেইবোৰ সৃষ্টি কৰি থাকিব লাগিব। এইটো তেওঁৰ প্ৰতিজ্ঞা আৰু ঈশ্বৰৰ আগত সঠিক। সেই বিশ্বাসত আমি যেতিয়া কওঁ তেতিয়া মোৰ অধিকাৰ কাৰণ তেওঁলোকে তেওঁলোকক অচিনাকি আৰু বিদেশী বুলি কয়। অৰ্থাৎ আমি এই ধন্য জীৱনলৈ আহিব পাৰোঁ।

আমিন

Contact
Pastor.Benny
Thodupuzha
MOB: 9447 82 83 83

Contact
Pr. Rajan Victor
Trivandrum
Mob : 94 95 333978

For Technical Assistance
Amen TV Network
Trivandrum,Kerala
MOB : 999 59 75 980
755 99 75 980
Website : www.amentvnetwork.com
Youtube : amentvnetwork